

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 4/2009

Cena \$ 2.50

APRIL 2009



Hora Kalvárie nad Jaroměřicemi u Jevíčka

Obec Jaroměřice, která se připomíná již v roce 1075 se nachází na pomezí Malé Hané a Dražanské vrchoviny v okrese Svitavy na křižovatce silnic Prostějov - Jevíčko a Moravská Třebová - Boskovice. Jižně od Jaroměřic se vypíná asi 130 metrů vysoký strmý kopec nazývaný Kalvárie. Na jeho severozápadním svahu se nachází výrazný, ostrý a hluboký žleb, od nepaměti zvaný Kadřmana podle jména zlého ducha, který zde podle pověsti řádl. Jaroměřičti obyvatelé zde roku 1664 postavili proti zlým mocnostem kříž, u kterého se konaly pobožnosti.

V roce 1683 nechal na témže místě postavit majitel jaroměřického panství František Julius Šubř, rytíř z Chobíně, kapli na poděkování za odvrácení morové nákazy, která zde v roce 1680 řádila a vyžádala si 47 lidských životů. Kaple byla zasvěcena Povýšení svatého kříže a svatým patronům proti moru: sv. Fabiánovi, sv. Šebestiánovi, sv. Rochovi a sv. Rozalii. Ke kapli putovali lidé z Jaroměřic a okolí, aby zde konali pobožnosti a modlili se křížovou cestu a růženec.

Zakladatelem dnešní „Hory Kalvárie“ byl syn Šubřův František Michal Šubř (1680-1738). Vystudoval práva v Olomouci a ve Vídni. I když se mu nabízelá slibná kariéra u dvora ve Vídni, poslechl volání svého churavého otce a vrátil se natrvalo na panství v Jaroměřicích. Oženil se s dvacetiletou Johannou z rodu Saků z Bohuňovic. Pan František Michal Šubř byl zbožný člověk, k Bohu se obracel ve svých starostech a prosil ho o pomoc a posilu. Často se chodil modlit ke kříži a malé kapli na kopci nad vesnicí. K Bohu se se také úpěnlivě modlil, když měla jeho manželka porodit své první dítě, kdy se tři dny svíjela v bolestech a lékaři byli bezradní. Tehdy manželé slíbili Bohu, že přežije-li paní Johanka toto nebezpečí, rozšíří na kopci kapli, na což chtěla věnovat celou svou hotovost 240 zlatých. Bůh jejich prosby vyslyšel, a matku i dítě zachránil. Když se však manželé chtěli dát do stavby kostela, přišel do Jaroměřic františkán z Moravské Třebové Jeroným Veith, který předtím navštívil Svatou zemi, a když se mu světili se svým úmyslem, přesvědčil je ke zcela mimořádnému dílu - vystavět na vrcholu jaroměřického pahorku chrám, který měl obsahovat všechna tajemství umučení Páně podle vzoru jeruzalémské hory Kalvárie a křížovou cestu, vedoucí z obce na vrchol.

A tak byl již roku 1712 na svátek Nalezení sv. Kříže 4.května položen základní kámen. Stavba chrámu probíhala nadšeně a rychle. Autorem projektu, připisovaného dříve J. B. Santinimu, byl pravděpodobně jeho žák a

spolupracovník František Benedikt Klíčnický. Chrám i celá areál jsou vybudovány ve slohu vrcholného baroka. Šubř někdy i dvakrát denně chodil k dělníkům, aby sledoval postup prací a povzbuzoval je. Když byla stavba dokončena v hlavních rysech, dostala celá hora název „Kalvárie“. Na svátek Povýšení sv. Kříže, dne 14. září 1713, se konalo slavnostní svěcení tohoto vzácného stánku Božího. Světitel byl Vilém Adalbert Libsteinský, hrabě z Kolovrat, kanovník, kapitulní děkan a první infulovaný prelát olomoucký a on zde také sloužil první mši a nakonec zaznělo slavné Te Deum. Hned nato pokračovala stavba dalších objektů: křížová cesta, nádvoří, kaple hrobu P. Marie, hrobu Krista a Getsemanská zahrada.

Šubř na vybudování Kalvárie věnoval prakticky všechny své příjmy ze svého panství a ze svých čtýřnácti úřadů - předsedícího zemského soudu, hejtmána brněnského, hejtmána olomouckého, komořího markrabství moravského a dalších. Když v roce 1738 zemřel, byl v hrobce kostela na Kalvárii pochován a po něm v roce 1744 také jeho manželka Johana.

Hora Kalvárie u Jaroměřic se stala hned od počátku vyhlášeným poutním místem, které se stalo doslova magnetem pro velké množství poutníků. Dá se doložit téměř 250 míst, odkud skupiny poutníků přicházely nebo přijížděly, značný počet byl i německých poutníků. Největší počet poutníků přicházel koncem 19. století, kdy ročně přicházelo kolem padesáti procesí a Kalvárii navštívilo na 46.000 poutníků.

S poutním kostelem na Kalvárii bylo zároveň založeno Arcibratstvo Nejsvětějšího Vykupitele, jako pobočka spolku téhož jména v Římě. Bratrstvo postupně zavedlo sbor dvanácti stálých hudebníků - choralistů. V letech 1730 - 1731 byla k areálu přistavěna fara a do ní byli uvedeni augustiniáni jako duchovní správci. V roce 1742 byla k rezidenci přistavěna kaple Loretánské Panny Marie.

Cesta na horu Kalvárii začíná již v obci Jaroměřice u kostela Všem svatých. V jeho sousedství stojí kaple nazývaná „Pilátův dům“. Zde je také první zastavení křížové cesty. Další zastavení - 2. až 8. - se nacházejí na svahu kalvárského kopce. Jsou to kamenné pískovcové sloupky jehlanovitého tvaru, na nich jsou vytesány reliéfy znázorňující jednotlivá zastavení. Do samotného poutního areálu se vchází na jeho západní straně po širokých kamenných schodech branou nazvanou „Ecce homo“, kde je mezi dvěma hranolovými věžemi sousoší znázorňující Krista před Pilátem. Kostel a jeho nádvoří je obehnané zdi, v níž je v podobě arkád uspořádáno deset kaplí. Zde je také přerušena „obvyklá“ křížová cesta, tak jak ji zná-

me z našich kostelů, a další její zastavení musíme hledat roztroušená po celém areálu, podobně jako je tomu v chrámu skutečného Božího hrobu v Jeruzalémě. Tak nacházíme výjevy křížů na průčelí kostela, přibíjení Krista na kříž na obraze bočního oltáře vpravo a je umírání na obraze bočního oltáře vlevo, oltář Bolestné Panny Marie, kde je Kristus s křížem na oltáři v zadní kapli vlevo a Kristus v hrobce v zvláštní kapli na nádvoří chrámu, přičemž kterou se nachází ještě tzv. kámen pomazání. Další kaple zasazené do obvodové zdi připomínají Kristovo věznění, bičování, korunování trním a rozdělení jeho šatů a také Kristovo oslavu - jeho zjevení Marii Magdaléně po zmrtvýchvstání a nalezení sv. Kříže sv. Helenou. V zadní kapli v kostele ještě nalezneme reliéf Ježíše v zahradě Getsemanské a na nádvoří hrob Panny Marie. Ústředním místem chrámu je hlavní oltář s milostným obrazem Nejsvětějšího Spasitele, který je kopií slavného obrazu z kostela „Sancta Sanctorum“ (Svatý svatých) v Římě, který má znázorňovat pravou podobu Ježíše Krista. Vpravo od hlavního oltáře je boční oltář, na němž ve skleněné rakvi jsou znázorněny nástroje Kristova umučení na plátno, do něhož byl mrtvý Ježíš zabalen. Vlevo od hlavního oltáře je boční oltář s obrazem Feliciána s jeho ostatky v zasklené rakvi. Ještě tělo sem bylo převezeno z Římských kalvárií v roce 1735.

Hora Kalvárie vstoupila i do literatury historickým románem „Svítání“ od jaroměřického rodáka, kněze, básníka a spisovatele Františka Odvalila (1880 - 1938). Ten velkým ctitelem Kalvárie, zde slavil svoji poslední mši svatou a ji věnoval i rozsáhlou knihu „Křížová cesta“.

V současné době se o poutní místo starají členové řádu Pasionistů z Polska. I když byla poutě v různých historických obdobích omezeny, například zákazem Josefa II. nebo v době komunistické totality, nikdy zcela neustaly a pokračují dodnes. Pouze by v současné době potřeboval celý areál náležitě generální opravu.

Poutníku, který žije na přelomu tisíciletí, obklopený technickými vymoženostmi, potřeboval se jednou přijít na poutní místo „per pedes“ jako v dobách apoštolských s cílem spojit hlubivého nalezení hlubiny všech ctností na cestě k tomu určených.

Připravil Fr. Dušan Hlaváček

Foto na titulní straně:

Vstupní brána „Ecce homo“ na horu Kalvárii u Jevíčka

Můj Pán a Bůh

Můj Pán a Bůh zemřel na kříži
tam život svůj za tě dal.
Teď sám sobě pohled' do srdce
a najdeš tam suchopár.
A krev jeho stekla po ranách
jež životem způsobils.
Tak proč jen jsi duši zaprodal
za peníz prchlivý?

Mír, ten Boží mír
proč duši své jsi nedopřával?
On chtěl s láskou svou
pokorně jít i za tebou.

Teď láska zde leží v hrobě svém
kde bolest svou odložil.
Náš Pán prošel temným údolím
i víra tvá musí jít.
Dnes vyhledej cestu nesnadnou
i blátem i kamením.
Pak na konci smrti údolí
zazáří Boží tvář.

Sám smrti se ptej,
kde je její vítězství zrádné.
On přemůže smrt
povede nás do brány ráje.

Náš Kristus Ježíš
třetího dne sám z hrobu vstane.
On vykoupil svět
a vede nás v náručí Páně.

*Závěrečná píseň Pašijových her
v České misii v Chicagu o Velikonocích 2009*



*Zajásejte již zástupy andělů v nebi!
Zaskvějte se ve slávě božská tajemství!
K vítězství tak mocného Krále
zazní, polnice, a zvěstuj spásu!
Raduj se i ty, země, zalitá tak oslnivou září
a tonoucí v jasu věčného Krále, pohled',
jak na celém světě rychle zmizely temnoty!
Raduj se i ty, matko Církvi,
zkrášlená leskem tak jasného světla!
A v mohutném zpěvu lidu ať tento
svatý dům Boží zní ozvěnou té radosti!
Ten, který se vrátil z říše zemřelých
jasně zazářil lidskému rodu:
Boží Syn Ježíš Kristus,
který žije a kraluje na věky věků.*

Velikonoční chvalozpěv

*Ať slavné Kristovo vzkříšení
naši tmu ve světlo promění!
Pokoj, lásku a radost
Vám k Velikonocům přeje a vyprošuje*

Fr. Dušan Kladík

LITURGICKÁ ČTENÍ

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně 12.dubna 2009

1. ČTENÍ - Sk 10, 34a.37-43

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, udalo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

2. ČTENÍ - 1 Kor 5, 6b-8

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

Bratři! Nevíte, že kousek kvasu prokvasí celé těsto? Odstraňte ten starý kvas, aby se z vás stalo nové těsto. Jste totiž jako nekvašený chléb. Vždyť náš velikonoční beránek - Kristus - je už obětován. Proto slavme svátky ne se starým kvasem, ani s kvasem, který znamená špatnost a nešlechtnost, ale s nekvašenými chleby, to je: s upřímností a životem podle pravdy.

EVANGELIUM - Jan 20, 1-10

Slova svatého evangelia podle Jana.

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží pruhy plátna, ale dovnitř nevěšel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruhy plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel k hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

2.neděle velikonoční - 19.dubna 2009

1. ČTENÍ - Sk 4, 32-35

Čtení ze Skutků apoštolů.

Obec věřících měla jedno srdce a jednu duši. Nikdo neřikal o ničem ze svého majetku, že je to jeho vlastní, ale měli všechno společné. Apoštolové vydávali s velkou působivostí svědectví o zmrtvýchvstání Pána Ježíše a na nich na všech spočívala velká milost. A tak nikdo u nich nežil v nouzi. Kdo měli totiž pole nebo dům, prodávali je a peníze za to stržené přinášeli a kladli apoštolům k nohám. Z toho se pak rozdělovalo každému, jak kdo potřeboval.

2. ČTENÍ - 1 Jan 5, 1-6

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní! Každý, kdo věří, že Ježíš je Mesiáš, je narozen z Boha, každý, kdo miluje Boha Otce, miluje i toho, komu on dal život. Po tomto můžeme poznat, že milujeme Boží děti: když milujeme Boha a plníme jeho přikázání. Láska k Bohu záleží právě v tom, že zachováme jeho přikázání. Jeho přikázání nejsou těžká, protože každý, kdo je narozen z Boha, vítězí nad světem. A to je vítězství, které přemáhá svět: naše vira. Kdo vítězí nad světem, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží? Ježíš Kristus je ten, který přišel skrze vodu a krev, ne skrze vodu, ale skrze vodu a krev. A to dosvědčuje Duch, protože Duch je pravda.

EVANGELIUM - Jan 20, 19-31

Slova svatého evangelia podle Jana.

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Dveře strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Ježíše, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Bliženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci řekli: „Viděli jsme Pána!“ On jim však odpověděl: „Dokud neuvídím na jeho ruku jizvy po hřebecích a nevložím svůj prst na místo hřebecí, nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ Za týden byli jich u učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi a stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku a nebud' nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavený, kdo neviděl, a přesto uvěřil.“ Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto věci jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s věřte, abyste měli život v jeho jménu.

3.neděle velikonoční - 26.dubna 2009

1. ČTENÍ - Sk 3, 13-15, 17-19

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr promluvil k lidu: „Bůh Abrahámu, Izákovi a Jakubovi, našim praotcům oslavil svého služebníka Ježíše, kterého jste vyžádali a kterého jste se zřekli před Pilátem, ačkoliv on rozhodl, že vás propustí. Vy jste se zřekli Svatého a Spravedlivého, a vyprosili jste si milost pro vraha. Původce života jste dali zabít, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých, a my jsme toho svědky. Já ovšem vím, bratři, že jste se udělali z nevědomostí, a stejně tak i vaši přední muži. Bůh to však dopustil, aby se tak splnilo, co předem oznámil ústy všech proroků: Jeho Pomazaný musí trpět. Obráťte se tedy a dejte se na pokání, vaše hříchy byly zahlazeny.“

2. ČTENÍ - 1 Jan 2, 1-5a

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Moje milé děti! Toto vám píšu, abyste nehřešili. Zhrěší-li vás někdo, máme přimluvece u Otce: Ježíše Krista spravedlivého. O smírnou oběť za naše hříchy, a nejen za naše, ale i za hříchy celého světa. Podle toho víme, že jsme ho poznali, když zachováváme jeho přikázání.

přikázání. Kdo tvrdí: „Znáš ho“, ale jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravda. Kdo však jeho slovo zachovává, v tom je Boží láska opravdu přivedena k dokonalosti.

EVANGELIUM - Lk 24, 35-48

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Dva učedníci vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak Ježíše poznali při lámání chleba. Když o tom mluvili, stál on sám uprostřed nich a řekl jim: „Pokoj vám!“ Zděšili se a ve strachu se domnívali, že vidí ducha. Řekl jim: „Proč jste rozrušení a proč vám v mysli vyvstávají pochybnosti? Podívejte se na mé ruce a na mé nohy: vždyť jsem to já sám! Dotkněte se mě a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jak to vidíte na mně.“ A po těch slovech jim ukázal ruce a nohy. Pro samou radost však tomu pořád ještě nemohli věřit a jen se divili. Proto se jich zeptal: „Máte tady něco k jídlu?“ Podali mu kus pečené ryby. Vzal si a před nimi pojedl. Dále jim řekl: „To je smysl mých slov, která jsem k vám mluvil, když jsem ještě byl s vámi: že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v Mojžíšově Zákoně, v Prorocích i v Žalmech.“ Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu. Řekl jim: „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých a v jeho jménu bude hlášáno pokání, aby všem národům, počínajíc od Jeruzaléma, byly odpuštěny hříchy. Vy jste toho svědky. Hle -já vám pošlu toho, koho slíbil můj Otec. Vy tedy zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti.“

4.neděle velikonoční - 3.května 2009

1. ČTENÍ - Sk 4, 8-12

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr, naplněn Duchem svatým, řekl: „Přední mužové v lidu a starší! Když se dnes musíme odpovídat z dobrého skutku na nemocném člověku, kým že byl uzdraven, tedy ať to víte vy všichni a celý izraelský národ: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kterého jste vy ukřižovali, ale kterého Bůh vzkřísil z mrtvých: skrze něho stojí tento člověk před vámi zdravý. On je ten 'kámen, který jste vy stavitelé odhodili, ale z kterého se stal kámen nárožní'. V nikom jiném není spásy. Neboť pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy.“

2. ČTENÍ - 1 Jan 3, 1-2

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milování! Hleďte, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milování, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je.

EVANGELIUM - Jan 10, 11-18

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl: „Já jsem pastýř dobrý! Dobrý pastýř dává za ovce svůj život. Kdo je najatý za mzdu a není pastýř a jemuž ovce nepatří, jak vidí přicházet vlka, opouští ovce a dává se na útěk - a vlk je uchvacuje a rozhání - vždyť kdo je najatý za mzdu, tomu na ovcích nezáleží. Já jsem dobrý pastýř; znám svoje ovce a moje ovce znají mne, jako mne zná Otec a já znám Otce; a za ovce dávám svůj život. Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. Také ty musím přivést; a uposlechnou mého hlasu a bude jen jedno stáde, jen jeden pastýř. Proto mě Otec

miluje, že dávám svůj život, a zase ho přijmu nazpátek. Nikdo mi ho nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe. Mám moc život dát a mám moc ho zase přijmout. Takový příkaz jsem dostal od svého Otce.“

5.neděle velikonoční - 10.května 2009

1. ČTENÍ - Sk 9, 26-31

Čtení ze Skutků apoštolů.

Když přišel Šavel do Jeruzaléma, pokoušel se navázat styk s učedníky, ale všichni se ho báli. Nemohli uvěřit, že on je učedníkem. Ujal se ho však Barnabáš. Uvedl ho k apoštolům a vypravoval, jak Šavel viděl na cestě Pána, který s ním mluvil, a jak v Damašku neohroženě vystupoval ve jménu Ježíšově. Od té chvíle byl s nimi v Jeruzalémě stále ve styku a směle vystupoval ve jménu Páně. Také rozmlouval s helénisty a přel se s nimi. Ti mu však začali ukládat o život. Jakmile se to bratři dověděli, doprovodili ho dolů do Césareje a odtamtud ho vypravili do Tarsu. Církev měla pokoj v celém Judsku, Galileji i Samařsku. S úspěchem se vyvíjela, žila v bázi před Pánem a rostla přispěním Ducha svatého.

2. ČTENÍ - 1 Jan 3, 18-24

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Děti, nemilujeme jen slovem a jazykem, ale činem, doopravdy! Podle toho poznáme, že jsme z pravdy, a to uklidní před ním naše svědomí, když by nám něco vyčítalo, neboť Bůh ví všechno dokonaleji a lépe než naše svědomí. Milování, jestliže nás svědomí neobviňuje, dodá nám to radostné důvěry v Boha a dostaneme od něho všechno, zač prosíme, protože zachováváme jeho přikázání a konáme, co je mu milé. A to je to jeho přikázání: abychom věřili ve jméno jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovali, jak nám nařídil. Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm. A že v nás zůstává, poznáváme podle Ducha, kterého nám dal.

EVANGELIUM - Jan 15, 1-8

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou ratolest na mně, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla ovoce ještě více. Vy jste už čisti tím slovem, které jsem k vám mluvil. Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li na kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vyhozen ven jako ratolest; uschne, seberou ji, hodí do ohně - a hoří. Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li ve vás moje slova, můžete prosit, oč chcete, a dostanete to. Tím bude oslaven můj Otec, že ponesete mnoho ovoce a osvědčíte se jako moji učedníci.“



ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31. března 2009

Politické události

**Česko si připomnělo,
že je deset let v NATO**

Deset let od vstupu do Severoatlantické aliance si připomněli Češi, Poláci a Maďari. Jubileum, které připadlo na 12. března, bylo zároveň desetiletým výročím prvního rozšíření NATO od konce studené války a také prvního začlenění států bývalého východního bloku. Podle průzkumu agentury STEM ze začátku letošního roku s členstvím v NATO nyní souhlasí 76 % občanů ČR. Česká republika se stala členem NATO 12. března 1999, kdy ve městě Independence v americkém státě Missouri podepsali dokumenty o přístupu k Washingtonské smlouvě tehdejší ministři zahraničí ČR a USA Jan Kavan a Madeleine Albrightová. Česká televize tématu výročí věnovala celý den na zpravodajském programu ČT 24. V rámci oslav se uskutečnilo několik akcí. V Senátu se 12. a 13. března sešli účastníci mezinárodní konference Deset let od rozšíření NATO: Úspěchy, výzvy a vyhlídky. Vystoupil na ní kromě českých ústavních a vládních činitelů také generální tajemník NATO Jaap de Hoop Scheffer, bývalá ministryně zahraničí USA Madeleine Albrightová a bývalý český prezident Václav Havel. První den se konference zaměřila na rozšiřování Aliance, druhý se věnoval vojenským aspektům a výzvám. Ve středu 11. března se také konala vernisáž výstavy NATO: Svoboda i zodpovědnost. Veřejnosti byla přístupná od 13. do 15. března a poté znovu od 1. dubna v rámci

oslav 60. výročí založení Severoatlantické aliance. K oslavám se připojilo i Znojmo, v jehož ulicích se uskutečnilo několik proměnných koncertů Vojenské hudby Olomouc. Znojmo se také stane první zastávkou putovní výstavy fotografií nazvané Armáda ČR ve výcviku a zahraničních misích, kterou pořádá město ve spolupráci s Krajským vojenským velitelstvím Brno a Vojenským sdružením rehabilitovaných.

**Katedrála sv. Víta v Praze
patří státu**

Katedrála sv. Víta patří státu, rozhodl Nejvyšší soud 5. března. Odmítl tak dovolání katolické církve, která nesouhlasila s předchozím výrokem Pražského městského soudu. Proti rozhodnutí se nelze odvolat. Katolická církev hodlá kvůli porušení práva na spravedlivý proces napadnout výrok u Ústavního soudu, případně se obrátí na Evropský soud pro lidská práva ve Štrasburku. Spor mezi státem a církví trvá od roku 1992, kdy Náboženská matice podala žalobu o vlastnictví katedrály. Katedrála byla odebrána církvi v 50. letech.

**Vláda premiéra Topolánka
padla, neustála hlasování
o nedůvěře**

V úterý 24. března se na pátý pokus v tomto volebním období podařilo opozici složené z ČSSD a KSČM sesadit vládu. Nedůvěru jí vyslovilo potřebných 101 ze 197 přítomných poslanců. O pád Topolánkova kabinetu se zasloužili i dva koaliční poslanci za ODS Jan Schwiappel a Vlastimil Tlustý a dvě bývalé poslankyně Strany zelených Věra Jakubková a Olga Zubová. Tlustý, ministr

financí první Topolánkova vlády z roku 2006, byl bezprostředně po hlasování vyloučen z poslaneckého klubu ODS. Schwiappel z klubu odešel v září minulého roku. Právě tito čtyři poslanci rozhodli o osudu vlády. Do pozdního odpoledne přitom nebylo jasné, jak budou hlasovat. Jen Tlustý již před zasedáním sněmovny připustil, že vládě nedůvěru vysloví. Situaci vyjasnil až Schwiappelův projev. Řekl, že tato vláda jeho důvěru nemá, protože se nedá věřit jejím slibům. Stěžoval si, že ho obelhala, když se jednalo o daně z příjmů, Lisabon a radar, o nichž říkala, že jde o jeden balíček. Rozhodnutí o vyjádření nedůvěry naznačily předtím během svých projevů i Zubová s Jakubkovou. Zubová, která je členkou nově založené Demokratické strany zelených, proto, že ji Topolánek nepřesvědčil a protože byla nespokojena se situací ve Straně zelených. Jakubková by vyjádřením důvěry vládě zároveň vyjádřila důvěru i ministru životního prostředí Martinu Bursíkovi, z jehož strany byla před třemi týdny vyloučena. Nerozhodní byli i Juraj Raninec (ODS) a Ludvík Hovorka (KDU-ČSL). Oba nakonec nedůvěru vládě neprojevili, nicméně Raninec během svého projevu kabinet zkritizoval za neplnění slíbených reforem. Po zahájení parlamentní schůze vystoupili i představitelé dvou největších politických stran. Předseda ČSSD Jiří Paroubek obvinil vládu z pasivního vztahu k ekonomické krizi a připomenul, že je to vláda menšinová, založená na několika přeběhlících z ČSSD. Topolánek oponoval, že pravým důvodem hlasování o nedůvěře je snaha o přebití kauzy Savoy. "To, co šokovalo členy vlády, je jednoznačně dokázané zjištění, že se na zneužití bezpeč-

nostního aparátu a na ovlivnění volby českého prezidenta podíleli dva nejbližší spolupracovníci předsedy ČSSD - Petr Dimun a Karel Randák," řekl Topolánek. Dodal také, že ten, kdo bude hlasovat pro pád vlády, bude hlasovat pro návrat komunistů k moci. Ve čtvrtek 26. března přijal prezident Václav Klaus demisi vlády, kterou mu předložil premiér Mirek Topolánek. Podle prezidenta musí být řešení vládní krize hlavně rychlé, a to kvůli hospodářské krizi a předsednictví evropské unii, které musí vykonávat vláda s plnohodnotným mandátem. "Nepřipustím neřešení situace, tedy setrvávání v provizorním stavu, jak někteří spekulují například do konce našeho předsednictví, nebo do předčasných nebo dokonce řádných voleb," uvedl Klaus.

**Paroubek znovu předsedou
ČSSD, sjezdu se poprvé
zúčastnil prezident**

Ve dnech 20. až 22. března se Průmyslový palác na pražském Výstavišti zahálil do oranžových barev. Konal se tu volební sjezd ČSSD, nejsilnější opoziční strany. Poprvé v historii se ho zúčastnil prezident Václav Klaus, dalším vzácným hostem byl slovenský premiér Robert Fico. Post předsedy podle očekávání získal Jiří Paroubek, neměl žádného protikandidáta. Sjezd začínal 20. března. Nejočekávanějším bodem pátečního programu byl projev prezidenta Václava Klause. "Jsem rád, že pan prezident na náš sjezd přijde a že potvrdí pozici nadstraničského prezidenta," uvedl pro server iDnes.cz Jiří Paroubek. "Pozvání jsem tentokrát přijal, protože vaše jednání - jednání nejstarší demokratické politické strany v České republice, která je v současnosti hlavní opoziční silou - považuji

v kontextu událostí poslední doby za důležité," zdůvodnil Klaus. Dále řekl, že se rozhodl vystoupit především proto, aby naznačil, že v dnešní těžké situaci by měly všechny naše významné politické síly demonstrovat odpovědnost vůči zájmům své země. Dále vyzval k oproštění od politikářství a apeloval na budování důvěry mezi politiky a občany. Ačkoliv Klausův projev trval necelých 10 minut, sklídl za něj nadšené ovace. Po projevu se odebral s Paroubkem k jednání za zavřenými dveřmi. Sobotní program byl ve znamení volby vedení strany. Že se předsedou opět stane Jiří Paroubek, bylo téměř jasné. V ČSSD má silnou pozici a po loňském volebním triumfu v krajských a senátních volbách ani neměl protikandidáta. Zvolen byl již potřetí. Dostal 410 hlasů z 548 (74 %). Hvězdou dne byl slovenský premiér a šéf strany Směr-sociální demokracie Robert Fico. Podle něj se sociální demokracie musí soustředit na obranu sociálního státu a tvrdě odmítat recepty, které nabízí pravice. Zároveň však zdůraznil, že fandí České republice v čele EU. "Držel bych palce jakékoli vládě, která by ji vedla," vzkazoval od řečnického pultu. "Naším hlavním úkolem je zabezpečit, aby to nebyli obyčejní lidé, kteří budou platit daň za krizi, která k nám přišla z USA, protože tam nefungoval a nefunguje finanční trh. Musíme chránit pracovní právní a sociální standardy lidí," uvedl podle iHNed.cz. Před volbou místopředsedů tři z osmi kandidátů odstoupili. Byli to předseda Sněmovny Miloslav Vlček, bývalý ministr kultury Vítězslav Jandák a předseda pražské ČSSD Petr Hulinský. Funkce místopředsedů obhájili stínový ministr financí Bohuslav Sobotka a po-

slanci Milan Urban a Zdeněk Škromach. Z nováčků se pak místopředsedy stali místopředseda Sněmovny Lubomír Zorálek a brněnský primátor Roman Onderka. Komplikace nastaly při volbě místopředsedkyně. Jana Vaňhová měla mít podle kvót, které určují, že ve vedení strany musí být minimálně jedna žena, zvolení jisté. V prvním kole však nedostala dostatek hlasů a v druhém kole dokonce ještě méně - 35 %. ČSSD tak narychlo hledala nové kandidátky. Do druhého kola postoupily Marie Benešová a Kateřina Kalistová, zvolena ale nebyla ani jedna z nich. Delegáti se pak shodli, že místopředsedkyni zvolí ústřední výkonný výbor strany. V neděli krátce promluvil ekonom a neúspěšný kandidát na prezidenta Jan Švejnar. Kritizoval především postoj Václava Klause k ekonomické krizi, který ji přirovnal k chřipce, a zamýšlel se nad řešením současných hospodářských problémů. Na závěr sjezdu delegáti přijali několik rezolucí. ČSSD podle nich trvá na zrušení smluv o radaru, na zrušení poplatků ve zdravotnictví a chce prosazovat zvýhodněnou podporu pro nezaměstnané v předdůchodovém věku.

Ze Slovenska

Na Slovensku platí nový silniční zákon

Od 1. února platí na Slovensku nový silniční zákon, který by měl podle Ministerstva vnitra zvýšit bezpečnost na cestách. Přinesl například snížení maximální rychlosti v obci ze 60 na 50 km/h, zákaz předjíždění pro kamiony na dálnici nebo zvýšení pokut a trestů. Oproti únoru loňského roku poklesl počet dopravních nehod ze 4 264 na 1 677, počet

těžce zraněných ze 110 na 65 a počet mrtvých ze 34 na 30. Tiskový mluvčí policie Martin Korch pro Hospodářské noviny přesto komentoval situaci opatrně: "Musíme počkat až rok." Ke zlepšení podle něj také dopomohl fakt, že na silnicích bylo o 300 policistů více než obvykle.

Demonstraci k 70. výročí vzniku slovenského státu rozehnala policie

Sedmdesát let od vzniku samostatného válečného státu si 14. března v Bratislavě připomněly asi čtyři stovky neonacistů. Během pochodu městem účastníci hlasitě vyjadřovali nesouhlas se současnou vládou a velebili Jozefa Tisa, prezidenta Slovenské republiky v letech 1939-1945. K jeho hrobu také průvod směřoval. Demonstrace se zúčastnili i sympatizanti z Česka. Zásah policie vyvolal pozdrav šéfa extremistického sdružení Slovenská pospolitost Mariána Kotleby "Na stráž!". Ten fašisté používali v době válečného státu. Proti zásahu policie se vzbouřili ostatní demonstranti. Začali skandovat "Policejní stát!" a neuposlechli výzvy k ukončení akce. Policisté je tedy vytlačili z Hodžova náměstí do přílehlých ulic. Proti extremistům chtěli vyrazit odpůrci fašismu a neonacismu, ale policie střetu zneprátených skupin zabránila. Slovákům výročí připomněly i zvláštní přílohy novin a pořady rozhlasových a televizních stanic, v nichž vystoupili a dobu hodnotili především historici. Podle ČTK se představitelé předních politických stran k výročí příliš nevyjadřovali. Tehdejší SR vznikla 14. března 1939. Až do svého konce byla satelitem nacistického Německa. Zanikla 4. dubna 1945, kdy Bratislavu dobyla sovětská armáda.

Do 2. kola prezidentských voleb na Slovensku jdou Gašparovič a Radičová

Slovensko žije prezidentskou volbou. V prvním kole přímé volby 21. března dali občané nejvíce hlasů stávajícímu prezidentovi Ivanu Gašparovičovi. S ním se v druhém kole 4. dubna utká Iveta Radičová, poslankyně SDKÚ-DS a bývalá ministryně práce, sociálních věcí a rodiny. Zatímco Gašparoviče otevřeně podporuje premiér Robert Fico a jeho Směr-SD s další vládní stranou SNS, Radičová nachází podporu v domovském táboře, který je v současné době v opozici. Postavila se za ní SDKÚ-DS bývalého ministerského předsedy Mikuláše Dzurindy a strana maďarské menšiny SMK. Gašparovič vyhrál s náskokem osmi procent. Obdržel 46,7 % hlasovacích lístků. Radičová, která zvítězila na jihu země a ve dvou největších městech Bratislavě a Košicích, získala 38 % hlasů. Z ostatních kandidátů nejvíce bodovali František Mikloško a Zuzana Martináková s 5 %. Milan Melník, Dagmar Bollová a Milan Sidor se nepřehoupli přes 3 %. Účast voleb byla 43,6 %.

Ekonomika

Přes 400 tisíc lidí je v ČR bez práce, nezaměstnanost vzrostla na 7,4 %

Míra nezaměstnanosti v únoru vzrostla z lednových 6,8 % na 7,4 %. Toto číslo předčilo očekávání mnoha analytiků, kteří odhadovali nárůst maximálně na 7,1 %. Úřady evidují téměř 417 tisíc uchazečů o práci, což je téměř o 33 tisíc lidí více než v předchozím měsíci. Informace zveřejnilo Ministerstvo práce a sociálních věcí 9. března. Počet nezaměstnaných překročil 400 tisíc poprvé od dubna 2007. Nejhorší

údaje hlásí okresy Most (14,7%) a s ním skoro celé severozápadní Čechy, Jeseník (14,5%) a Bruntál (13,6%). Naopak nejlépe jsou na tom v okrese Praha-východ (pouze 2,2%), v Praze a Praze-západ (shodně 2,4%). Meziměsíční nárůst zaznamenalo všech 77 úřadů práce, nejvyšší nastal v okrese Havlíčkův Brod (o 20,4 %), dále v okresech Mladá Boleslav a Olomouc. V porovnání se státy EU se Česko stále drží na jedné z předních pozic v nejnižší míře nezaměstnanosti - na pátém místě. Na Slovensku se počet lidí bez práce v posledním čtvrtletí loňského roku sice snížil na dlouholeté minimum, přesto však dosahoval v průměru 8,7 %. V lednu vystoupal až na 9 %. I ve srovnání s USA, kde je bez práce nejvyšší procento lidí od prosince 1983, je na tom ČR lépe. Ve Spojených státech dosáhla únorová míra nezaměstnanosti 8,1 %. Analytici ale předpokládají, že i v Česku přesáhne v průběhu roku 8 %. Podle ministra práce a sociálních věcí Petra Nečase nelze vyloučit ani její nárůst k 10 %. I přes poměrně dobré výsledky ve srovnání se zahraničím pozorují zaměstnanci českých úřadů práce změnu v chování uchazečů. Lidé přestávají být vybíraví. To platí zejména pro nově nezaměstnané, kteří byli až doposud ve stálém pracovním poměru a pro hledání nového místa jsou více motivováni. Volných pracovních pozic stále ubývá, v minulém měsíci se jejich počet snížil na necelých 65 tisíc. Na jedno volné pracovní místo evidují úřady průměrně 6,6 uchazečů.

Mzdy se zvyšují,

životní úroveň ale klesne

Průměrná mzda v Česku vzrostla loni na 23 542 korun. Růst o 1 848 korun, tedy o 8,5 %, je největší za sedm let.

Reálně stouply mzdy ale asi jen o 2,1 % kvůli vlivu inflace. Takový výsledek je naopak v posledním desetiletí nejhorší. Podle statistik byla situace horší jen na konci 90. let, kdy vysoký mzdový růst provázela vysoká inflace. "Použijeme-li reálné mzdy jako měřítko životní úrovně, můžeme říci, že se kvůli finanční krizi a jejím dopadům poprvé od roku 1998 v ČR snížila životní úroveň," řekl serveru iDnes analytik Marek David. Nejvíce se platy v loňském roce zvedly tradičně v hlavním městě - o 9,7 %, konkrétně na 29 408 korun. Nejhuře dopadlo Karlovarsko, kde jediné mzda nepřekročila dvacetitisícovou hranici. Přes sedmiprocentní vzrůst tamní mzda činí 19 411 korun. Ve čtvrtém čtvrtletí loňského roku dostávali nejvyšší mzdu pracovníci finančního odvětví, nejnižšího finančního ohodnocení se dočkali v oblasti ubytování a stravování.

Kurzovní listek

2. 4. 2009 (střed)

EUR, 1	26.890
Kanada, 1	16.075
USA, 1	20.073

Kultura

V Praze se konal 11. ročník festivalu o lidských právech

Jeden svět, přehlídka dokumentárních filmů s lidskoprávní tematikou a zároveň platforma pro diskuzi, se v průběhu března a dubna uskutečnil ve 30 českých městech. Festival pořádaný společností Člověk v tísni je největším podnikem svého druhu na evropském kontinentě. Letos je navíc také oficiální doprovodnou akcí předsednictví ČR v Radě EU. V Praze se konal od 11. do 19. března. Pořadatelé se tentokrát zaměřili na zásadní globální témata a chtějí oslovit dnešní dvacetileté, kteří představují první generaci, která

vyrostla ve svobodě. Novinkami ve festivalovém dění jsou programy Jeden svět pro seniory a seniorky, Jeden svět pro rodiče s dětmi a Jeden svět v městských částech. Další inovací je zpřístupnění celkem 22 celovečerních filmů o proměnách střední Evropy v uplynulých 20 letech na webu České televize. Poprvé festival uvede hraný film. Jedná se o snímek Zdeňka Tyce s názvem El Paso, který pojednává o problematice sociálního vyloučení. Jeden svět nabídne celkem 123 dokumentů z více než 40 zemí. Filmy soutěží ve třech kategoriích (Hlavní soutěž, Máte právo vědět a Soutěž krátkých forem) o celkem osm cen. Dále jsou filmy rozřazeny v kategoriích: 20 let demokracie ve střední Evropě, Evropa v (jednom) světě, Ekonomika nebo Obrazy Afriky. Připraven je i bohatý doprovodný program. Festival otevírá snímek Barmský VJ, sledující mladého reportéra Joshua společně s jeho kolegy z exilové barmské televize, kteří zachytili protivládní demonstrace z roku 2007 a jejich násilné potlačení. Centrem festivalového dění v Praze bude už tradičně kino Lucerna, dále například kina Světozor, Evald, Ponrepo, Atlas, Divadlo Archa, divadlo Minor, Francouzský institut a Městská knihovna. Více informací na www.jedensvet.cz.)

Tvůrci filmu

Je těžké být milován tupci besedovali o svobodě tisku

Jak moc je těžké být milován tupci, měli možnost zjistit studenti pražské Fakulty sociálních věd díky spolupráci školy s Francouzským institutem. V pondělí 16. března se v Hollaru uskutečnila projekce filmu Je těžké být milován tupci (C'est dur d'être aimé par des cons), den nato pak diskuse s jeho tvůrcem, francouz-

ským režisérem Danielem Lecontem, a hlavním aktérem Philippem Valem. Dokument je založen na případu, v němž Philippe Val, editor francouzského satirického týdeníku Charlie Hebdo, zveřejnil sérii karikatur proroka Mohameda. Režisér sleduje soudní spor, který s týdeníkem vedly francouzské muslimské organizace ve snaze zabránit publikování 12 prorokových obrázků, jež rok předtím otiskli v Dánsku. Film zachycuje veškeré dění kolem soudního sporu a spolu s právníky i dalšími účastníky procesu se ptá, zda islámské radikálky skutečně usilují o rovné zacházení podle zákona nebo si naopak chtějí vynutit zvláštní podmínky. Snímek je příspěvkem k diskusi o svobodě tisku v době, kdy se západní svět obává islámského radikalismu - většina evropských periodik karikatury nezveřejnila v obavách z násilné odvety. Redakce Charlie Hebdo brala uveřejnění karikatur jako nezbytnou věc. Podle Vala jsou demokracie a politická kultura založené na tom, že nesmíme mít strach, že ho můžeme překonat. Sami tvůrci filmu si hrozbu nebezpečí spíše neuvědomovali, nicméně státem jim poskytl policejní ochranu, kterou Val ještě stále využívá. Val o procesu říká: "Když jsem se o soudu dozvěděl, táhl jsem se sám sebe, zdálo se, že opravdu můžeme vyhrát. Věděli jsme, že nesmíme udělat chyby a že musíme tlačit, abychom soud dal za pravdu." Karikatury svědectvím podpořily významné osobnosti francouzské politické scény včetně dnešního prezidenta Nicolase Sarkozyho. Na začátku procesu byly dvě třetiny Francouzů proti Charlie Hebdo, politicky tedy vystupovali proti veřejnému mínění. Jediná Ségolène Royalová se ke sporu nevyjádřila.

řila a později Charlie Hebdo a uveřejnění karikatur odsoudila. Týdeník se nakonec podařilo kauzu vyhrát. "Lidé mů-
ou být šokováni nebo naštvaní, ale musí respektovat rozhodnutí soudu," prohlásil o vý-
ledku Leconte. "Kdybychom
prohrali, tak by film nabyl na
významnosti, stal by se zbraní v
dalším boji za svobodu. Ve-
řejné mínění se od té doby
změnilo. Podařilo se vyvrátit
slamistickou radikální argu-
mentaci a vytvořit nástroj v
boji idejí."

Sport

Čeští atleti vybojovali tři medaile na halovém mistrovství Evropy

Jednu stříbrnou a dvě bron-
zové medaile si přivezla česká
výprava z halového mistrov-
ství v lehké atletice v Turině.
Stříbro vybojovala překážkář-
ka Lucie Škrobáková v novém
českém rekordu 7,95 sekund,
bronz přidali překážkář Petr
Svoboda a vícebojař Roman
Šebrle. Na sedmém místě
skončila Iva Straková ve skoku
do výšky. V konečném součtu
i Česká republika připsala 21
bodů, které ji řadí na 12. místo
z 35 evropských zemí.

Rychlobruslařka Sáblíková vybojovala

zlatu a stříbro na MS
Česko znovu učarovalo žen-
skému rychlobruslení. Marti-
na Sáblíková získala na mi-
strovství světa v kanadském
Vancouveru zlatou a stříbr-
nou medaili, čímž završila
nimořádně úspěšnou sezonu.
Víc už si nemůžu přát. Je to
ná nejlepší sezona v životě,"
řekla pro iDnes.cz jednadva-
cetiletá šampionka. Společně
s Karolínou Erbanovou a
Andreou Jirků pak skončila
třetí v závodech družstev.
Na mistrovství světa, které se
konalo od 12. do 15. března,
přítomná Sáblíková odjízďela se

zdravotními problémy. Ale
rozhodla se riskovat. "Chci
jet," prohlásila před prvním
závodem na 3 000 metrů. A
odvaha se jí vyplatila: získala
stříbrnou medaili a za vítěz-
nou Nizozemkou Renate
Groenewoldovou zaostala v
čase 4:05,50 jen o sedm setin.
V cíli padla únavou k zemi.
V tu dobu ještě netušila, že se
na šampionátu dočká i nej-
cennější medaile. I přes kom-
plikace, kdy ji na startu zá-
vodu na 5 000 metrů omylem
srazila nepozorná japonská
závodnice, Sáblíková nako-
nec prvenství na své oblíbené
trati obhájila. V sobotu 14.
března ujela všem soupeřkám
a časem 6:57,84 získala už
své páté zlato z MS. "Jsem
strašně ráda, že se to povedlo.
Když jsem viděla čas sou-
peřek, a ještě po tom pádu,
nebylo to pro mě před star-
tem jednoduché," citovalo ví-
tězku Aktuálně.cz. Pro Sáblí-
kovou je to v letošním roce
už druhé zlato. První vybo-
jovala na únorovém mistrov-
ství světa ve víceboji v nor-
ském Hamaru. Ve stejné dis-
ciplině získala už v lednu
bronz na evropském šampio-
nátu v ruské Kolomně. K to-
mu letos již potřetí v řadě
vyhrála Světový pohár na
dlouhých tratích.

Záhrobská je druhou slalomářkou roku

Česká lyžařka Šárka Zá-
hrobská skončila třetí v posledním
slalomu letošní sezony. V zá-
vodě, který se jel 13. března ve
švédském Åre, nestačila stří-
brná medailistka z únorového
MS pouze na Francouzku San-
drine Aubertovou a Němku
Fanny Chmelarovou. V koneč-
ném hodnocení disciplíny tak
skončila ve slalomu druhá za
německou závodnicí Marií
Rieschovou. Celkově patří čes-
ké lyžařce ve Světovém poha-
ru dvanáctá pozice.

Srdečně Vás zveme na Chicagskou premiéru filmů

Jana Šikla

SOUKROMÉ STOLETÍ

Sobota 2. a 9. května 4.00 p.m. a Neděle 3. a 10. května 2.00 p.m.

Facets Multimedia 1517 West Fullerton Chicago

Politické a sociální změny dvacátého století v Československu, jako válka a okupace, nacismus a komunismus, sametová revoluce nebyly vyjádřeny lépe než v osmi epizodách Jana Šikla složených z výhradně z rodinných filmů, foto-
grafií, dopisů a deníků datujících se od dvacátých let minulého století. Filmy dokumentují jak významné historické události změnily soukromé životy oby-
čejných lidí a jak malé domácí radosti mohou vykristalizovat do trvajících vzpomínek. Šikl prohlubuje psychologické zápletky komentářem žijících rodin-
ných příslušníků, kteří komentují rodinné události a historie použitím obrazu a zvuku. Filmy jsou česky mluvené s anglickými titulky a lze je získat na DVD.

Tatíček a Lily Marlen. - Dcera prosperujícího německého statkáře v Sude-
tech, Lily Saisser se sňatkem se zubařem dostane do viru života v Praze a užívá
si zdejší kosmopolitní společnosti. Tato epizoda je založená na vzpomínkách z
dětství Evy, dcery Lily, která se soustřeďuje na rozpadlé manželství rodičů a
problémům, se kterými se potýkali etničtí Němci během války. Bohatě a intimní
vzpomínky zahrnují rodinný výlet do již nacistického Berlína v roce 1934 a
velmi osobní záběry její velmi krásné, ale sobecké matky Lily.

Mávnutí motýlích křídel. - Ze všech rodin, zobrazených v Soukromém
století, je snad nejhlubší nebo nejbolestnější generační a ideologický konflikt u
Felixů. Tato epizoda sleduje politické probuzení a postupné zklamání pilného a
významného českého skladatele Václava Felixe během třicátých až do osm-
desátých let. Film ukazuje jak Václavova neofešná vira v komunismus ovlivni-
la nejen jeho hudbu, ale také jeho romantický život, a odloučila jej od jeho otce,
který byl stranou uvězněn.

Ruské oblačky koufe. - Fascinující nahlédnutí do komunity bohatých a vzdě-
laných Rusů, kteří unikli Bolševické revoluci a usadili se v Československu bě-
hem 20. a 30. let. Se snem, že se brzy vrátí domů, tito velmi hrdí lidé si
udržovali svoji kulturu a jazyk, zakládali spolky, kluby, kostely a školy, do-
movní družstva a trávili idylické prázdniny ve spolku svých blízkých v letním
pobytu v jižních Čechách. Vybráno z různých zdrojů rodinných filmů, tento
dokument je vzácným nahlédnutím do ruské emigrantské společnosti.

Nízký let. - Taňa Palejko, za svobodna Popová, vzpomíná na svoje manželství
s vynikajícím stíhacím pilotem československé armády, charismatickým, citi-
dostivým mužem, jehož žárlivost a nevěry je nakonec rozdělily. Tato epizoda
obsahuje unikátní letecké záběry ze stíhacích letadel, také snímky z vojenských
cvičných táborů v Sovětském Svazu, kde se sdružují opilí vojáci s ruskými
dívčaty, aby zabili nudu a samotu dlouhých dní.

Král Velichovek. - Pokud si lidé pamatují, Češi a Němci žili v pohraničí ve
vzájemném soužití. Ale po okupaci v roce 1938 se vše změnilo. Soused se
obrátil proti sousedovi a přátelé se změnili v nepřátele. Toto je portrét pro-
sperujícího statkáře Karla Saissera, který žil se svojí ženou a svými třemi dce-
rami v blízkosti lázní Velichovek.

Sousoší dědečka Vindy. - Vincent Havel, sochař, který žil a pracoval v Opavě
v padesátých letech, byl tak strohý jako jeho sochy. I když byl egocentrický a
nekonformní, přesto v padesátých letech dosáhl uznání a uplatnění od státu pro
jeho socialistickorealistickou sochu Klementa Gottwalda. Ale je oportunismus,
jeho výhody, kterých požíval, ho znepřátelily s jeho současníky. V pozdějších
letech se začal stranit lidí a jeho hořkost nejvíce poznamenala jeho dceru. Tato
epizoda je založena na Havlových denících, rodinných filmech a na vzpo-
mínkách jeho vnučky Evy.

Sejdeme se v Denveru. - Jako dítě se František Čvančarů rád díval na ame-
rické westerny a komedie v kinech jeho otce. Když komunisté znárodnili český
filmový průmysl, František se dál věnoval soukromě svému filmování, až byl za
to vyhozen ze školy a nespravedlivě vězněn. V roce 1968 se rozhodl emigrovat a
následovat své hrdiny stříbrného plátna.

Libám Tě a miluji. - Složeno z rodinných filmů a z vášnivých dopisů ze 40. a
50. let, je příběh Marie a Josefa Sechtlových, kteří se po válce vzali a zdědili
rodinné fotografické studio, které po roce 1948 komunisté zabavili. Josefův soud-
aní věznění neubraly na jeho nehasnoucí lásce k Marii.

Pro bližší informace volejte: 773 – 281 – 9075

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež Benedikt XVI. navštívil Afriku

Od úterý 17. do pondělí 23. března uskutečnil papež Benedikt XVI. svou jedenáctou zahraniční cestu, která byla zároveň první cestou na africký kontinent během jeho pontifikátu. Nejprve se vydal do Kamerunu, kde v hlavním městě Yaoundé odevzdal 'pracovní text' druhého mimořádného zasedání biskupské synody pro Afriku, která se bude konat ve Vatikánu. Potom navštívil Luandu, hlavní město Angoly, země, která po dlouhé občanské válce opět nalezla mír a nyní usiluje o spravedlivou obnovu. Svatý otec před cestou řekl: "Touto návštěvou chci obejmout celý africký kontinent: jeho tisíce odlišností a hluboké náboženské citění; jeho starobylé kultury a namáhavou cestu rozvoje a smíření; jeho svízelné problémy, bolestná zranění a obrovské možnosti a naděje. Rád bych posílil ve víře katolíky, povzbudil křesťany v ekumenickém úsilí a všem přinesl poselství pokoje, který Vzkříšený Kristus světil církvi." Po přiletu do Yaoundé, papež ve svém projevu během uvítacího ceremoniálu na letišti mj. řekl: "Přicházím k vám jako pastýř. Přicházím, abych posílil ve víře své bratry a sestry. To je úkol, který Kristus světil Petrovi při Poslední večeři, a je to role Petrových nástupců. Když Petr kázal ke shromáždění v Jeruzalémě v den Letnic, byli tam přítomni také návštěvníci z Afriky. Pozdější svědectví velkých světců tohoto kontinentu během prvních staletí křesťanství – sv. Cypriána, sv. Moniky, sv. Augustina, sv. Atanáše, abych jmenoval alespoň některé – zajišťují Africe významné místo v historických spisech církve. Dodnes řada misionářů a mučedníků nabízí své svědectví o Kristu ve všech částech Afriky a požehnáním pro církev je zde dnes 150 milionů věřících. Je proto zcela namístě, že se Petrův nástupce rozhodl přijet do Afriky, aby spolu s vámi slavil víru v Krista, která dává život a která na tomto velkém kontinentu posiluje a sytí tak velký počet synů a dcer." 18.3. dopoledne se papež setkal s prezidentem Kamerunu Paulem Biyaou v Palais de l'Unité, poté s kamerunskými biskupy v kostele Krista Krále a odpoledne se účastnil modlitby nešpor v bazilice Panny Marie, Královny apoštolů. Den na to se v Yaoundé setkal se zástupci muslimské komunity, předsedal mši svaté na stadionu "Amadao Ahidjo", odpoledne se setkal s nemocnými v Centru kardinála Légera a poté se členy mimořádné rady biskupské synody pro Afriku. 20.3. odletěl papež do Angoly. Zde se po přiletu setkal s představiteli veřejného života v sídle prezidenta republiky a poté s biskupy Angoly a Republiky Svatého Tomáše. 22.3. slavil papež Benedikt XVI. mši svatou v kostele sv. Pavla v angolském hlavním městě Luandě s biskupy jižní Afriky, kněžími, jáhny a řeholníky. Odpoledne se pak na stadionu dos Coqueiros setkal s mladými lidmi a také se zástupci církevního hnutí na podporu žen.

Papež vyhlásil Rok kněží

Svatý otec 16.3. během audience účastníků plenárního zasedání Kongregace pro klérus ve Vatikánu oznámil, že při příležitosti 150. výročí úmrtí sv. Jana Maria Vianneye, farář arského, vyhlásuje Rok kněží, jehož téma bude "Věrnost Kristova, věrnost kněze". Papež zahájí Rok kněží modlitbou nešpor 19.6.2009 na slavnost Nejsvětějšího srdce Ježíšova v Den modliteb za posvěcení kněží. Na tuto příležitost přiveze biskup z Belley-Ars relikvii Faráře arského. Rok kněží Benedikt XVI. ukončí 19.6.2010, kdy se zúčastní Světového setkání kněží na náměstí sv. Petra ve Vatikánu. Během tohoto jubilejního roku Benedikt XVI. prohlásí sv. Jan Maria Vianneye patronem všech kněží na celém světě. Budou vydána mj. Směrnice pro zpovědníky a spirituály spolu s souborem textů papeže, které se týkají základních témat života a poslání kněze v současné době. Kongregace pro klérus po dohodě s diecézními biskupy a představenými řeholních společenství podpoří a bude koordinovat různé duchovní a pastorační iniciativy, které umožní lépe pochopit, jak důležitá je role a poslání kněze v církvi a současné společnosti a jak je nutné posílit trvalou formaci kněží tím, že se propojí s formací seminaristů.

Další krok v beatifikačním procesu matky Vojtěchy Hasmandové

V sobotu 28.2.2009 se ve Vatikánu na Kongregaci pro blahorečení a svatořečení uskutečnil další krok v beatifikačním procesu Boží služebnice Marie Vojtěchy Hasmandové z Kongregace milosrdných sester sv. Karla Boromejského. Postulátor procesu Mons. Josef Laštovica a sestra Remigie Češíková, představená komunity boromejek z české koleje Nepomucenum v Římě, předali relátorovi procesu kongregace obsáhlou dokumentaci, tzv. "positio" o jejím životě, ctnostech a pověsti svatosti. Dokument má přibližně 600 stran a stane se podkladem pro rozhodnutí o heroičnosti ctností, což je spolu s uznaným zázrakem na přímělu dočasně podmínkou jejího blahorečení. Dokumentace bude z tím účelem studována zvláštní komisí Kongregace pro blahorečení a svatořečení. Matka Vojtěcha, která se narodila roku 1914 a zemřela roku 1988, patří k nejvýznamnějším ženským postavám života církve v České republice. Byla celkem třikrát generální představenou sester boromejek nejpočetnějšího ženského řádu u nás – a v padesátých letech byla 8 let vězněna komunistickým režimem. Je první řeholní sestrou z doby pronásledování církve komunistickým režimem v naší vlasti, jejíž beatifikační proces je v tak pokročilé fázi. Zbývá tedy modlit se za mimořádný zásah na její přímělu, aby mohly být splněny všechny podmínky její beatifikace.

Podle zpráv České biskupské konference

Otci Dušanu Hladíkovi k padesátinám

9.dubna 2009



*Zazvučte varhany
slavnostním chorálem –
necht' jsou vám dodány
nebeským andělem –
melodie nadzemsky krásné,
že všechno nad nimi úžasem žasne:
Ze stromu života chcem
podat Ti ten nejkrásnější květ
k oslavě Tvých padesáti let!
Necht' síla Ducha Božího Tě ovane,
náš milovaný Otče Dušane.*

Za tolik lásky, s kterou jste po deset roků pečoval o náš duchovní život svou kněžskou otcovskou činností: sloužením mší svatých, přípravou na svátosti a jejich udělováním, procítěnými homiliemi a vyučováním náboženství našich dětí.

Za tolik obětí přinesených na získání a pak vybudování našeho Velehradu a nyní nového kostela.

Za tolik probdělých nocí, aby včas po celých těch deset roků vyšly v tak dokonalé úpravě Hlasy národa.

Vzýváme všechny svaté a světice českého národa, kterým jste vybudoval a zasvětil nádhernou kapli na našem Velehradu a nyní opět připravil nový kostel v Brookfieldu, aby Vám stále vyprošovali na Nebeském Otci tolik potřebnou pomoc ve Vašem bohumilém podnikání, pevné zdraví, bohatou odměnu v nebi, plnost potřebných milostí a hlavně hodně trpělivosti s Vašimi vděčnými ovečkami a někdy i trochu vzpurnými berany.

Misijní rada

***Členové České katolické misie sv. Cyrila a Metoděje v Chicagu
a všichni přátelé***

Srdečně Vás zveme na oslavu 50.narozenin našeho duchovního Otce v sobotu 18.dubna 2009 po mši svaté, která začíná v 6.30 večer.

Oslava bude v kulturním sále v areálu nového kostela

9415 Rochester Avenue, Brookfield, IL 60513

Připraveno bude i bohaté občerstvení a dobrá zábava.

Misijní rada

Velikonoční příběh

O prázdninách jsme s manželem a dětmi podnikli výlet do Mikulova. Na zámku jsme stihli vyslechnout jeden komorní koncert, na náměstí jsme si dali v malebné restauraci oběd a rozhlíželi jsme se, co ještě podniknout. Vyhlídková věž byla zavřená a další prohlídka majestátní hrobky začínala až za hodinu. Z nevelké dálky za městem se na nás lákavě usmíval kulatý Svatý kopeček. „Odtamtud musí být krásný výhled,“ poznamenal muž a bylo rozhodnuto. Vyrázili jsme na kopeček.

Potkávali jsme skupinky turistů, rodiny s dětmi, milenecké páry. Někteří posedávali na lavičkách nebo velkých kamenech a jedli svačiny, jiní zkoumali polorozbité otrískané kapličky s výjevy z posledních hodin Kristova pozemského života.

Některé ty stavbičky vypadaly ještě docela obstojně a nebylo tak těžké rozpoznat, jaký z výjevů křížové cesty tyhle plastiky znázorňují. Některé už zub času ohryzal a vandalové tak poničili, že tu zůstala skoro jen prázdná prostora. Mohli jsme se jen ze souvislostí dohadovat, jestli tu statečná a soucitná Veronika držela zkrvavenou roušku nebo vojáci táhli vyděšeného Šimona ze zástupu, aby pomohl s nesením kříže.

Pozvolna jsme stoupali vyšlapanou cestou k vrcholu kopce a jak jsme si s dětmi opakovali podle zastavení křížové cesty jednotlivé události, ten pašijový příběh před námi ožíval. Jako bychom se prodírali tisíci zástupy za zesláblým zraněným Kristem, doprovázeným pomocníkem z donucení a drsnými vojáky. Jako bychom měli hlasitě plačící ženy, potkali nešťastnou matku Marii a klopýtali o tytéž kameny jako zbičovaný odsouzenec.

Vrcholek kopce už nebyl ničím zarostlý. Sluníčko se nám opíralo do zad a my jsme opatrně našlapovali po vyleštěných kamenech. Hledali jsme nejschůdnější cestu k vrcholu. Od kapličky ke kapličce po stopách tisíců lidí, kteří tudy šli někdy před námi. Z náznaků vybledlé malby jsme rozeznali scénu losování o Kristův oděv. Holčičky byly celé zamlklé, už šlo do tuhého. Další obraz byl rozbitý a zcela nečitelný, jenže my jsme ten příběh stejně znali. Doklopýtali jsme až k ukřížování.

Tady byl největší shluk lidí. Asi jako pod opravdovým křížem. Někteří koukali na nahá těla na křížích, někteří se otočili zády a rozhlíželi se po kraji. Možná to tak bylo i tehdy. Lidé se fotili u paty kříže, opírali se o odrovené zdi kaple, aby měli kompletní snímek - sebe v turistickém s ukřížovaným za zády. Na důkaz, že tu byli. Vyšplhali kopec až nahoru. Prošli celou tou křížovou cestou až na konec. Uspokojeně dopijeli své limonády z plastových lahví, odhazovali papírky od čokolád, pokuřovali zasloužené cigaretky a chystali se k návratu dolů do města.

Čekali jsme, až odejdou. Chtěli jsme si ten příběh nerušeně dopovídat do konce. Posadili jsme se kousek opodál do trávy a muž dcerám líčil poslední chvíle tragického příběhu

ukřížování. Když jsem ho občas něčím doplnila, chvěl se m hlas. Holčičky tam vedle nás seděly jako hromádky neštěstí.

„Ale ten příběh tady nekončí,“ prohlásil táta tajemně. Všichni jsme vyskočili. „Třeba jsou tu ještě další kapličky.“ Rychle jsme sebrali batůžky a vydali jsme se prozkoumat vrchol kopce.

Za ukřížováním stála větší kaple, vlastně spíš kostelík, ale jeho dveře byly pevně uzamčené a průhled škvírou k hlavnímu oltáři napověděl, že tahle budova s křížovou cestou nesouvisí. O kousek dál za několika stromy se bělaly zdi ještě jedné kapličky. Rozběhli jsme se k ní. Dvorní nebylo možné vstoupit, ale ozdobnou mříží jsme zřetelně viděli. Rozbité lavice, zbytky lešení, zvadlé květiny po zemi a na čelní stěně ozdobné písmeno M. „Co to znamená?“ ptaly se holčičky zmateně. Trochu bezradně jsme po sobě s mužem koukli. Ale mně to došlo: „No přece, když Ježíšovo tělo sundali z kříže, položili ho na klín jeho mamince. Tak tohle je její symbol a památka na tu chvíli.“ I když byl horký letní den, jakoby nás ovanul chlad. Tohle přece ještě nemůže být konec...

Rozhlíželi jsme se po kopci, v těchto místech už zas zarostlém, a hledali jsme pokračování příběhu. Mezi vysokými stromy vyčnívala nějaká věžička. Dostat se k ní nebylo tak úplně jednoduché. Cesta tu hodně zpustla, kamenné schody se drolily, jejich velké kameny se kývaly, bylo zapotřebí se prodrat přerostlými keři. Sem asi mnozí lidé nechodí. Potkali jsme jen jednoho tatínka s chlapečkem.



Věžička zdobila malou kapličku, podobnou té mariánské. Uvnitř ale byla tma. Opatrně jsme přesto vešli. Napadlo nás posvítit si mobilem. Stěny prázdné, na podlaze nános prachu, oblásky, kamínků a pár cihel. Nějaké odpadky. Ovšem v místě oltáře až úplně dole u podlahy zel velký pravidelný obdélníkový otvor. Bylo třeba se úplně sklonit, aby bylo možno nahlédnout dovnitř. Tatínek to udělal jako první. Se svítícím mobilem v ruce se natáhl do otvoru. „Skloupte se, pojďte se taky podívat,“ vyzval nás rozechvělým hlasem. Neviděli jsme moc dobře, ale bylo jasné, na co hledíme. Na zemi jako na podlaze jeskyně spočívala socha ležícího mrtvého těla. „Ježíšův hrob,“ vydechl muž. Tohle byl skutečně sugestivní zážitek. Temnota stísněného prostoru, podivný pach a socha mrtvého těla v matném světle. Holčičky se nás chytly za ruce a vyšli jsme ven.

Kolem zrovna procházel ten tatínek s chlapečkem, co jsme ho potkali prve. Usmál se na nás a oznámil nám: „Dál už nic není, tohle byl konec.“ Stáli jsme tam ve stínu pod hustými větvičkami stromů a možná jsme zažívali hořkou příchut' klamání učedníků, když opustili Ježíšovo mrtvé tělo v hrobě. Co teď? Co dál? My přece víme, že takhle to nekončilo!

Vedení bláhovou nadějí, že tohle není konec, že takhle to přece nemohlo dopadnout, jsme putovali dál a vlastně jsme skoro sestupovali z kopce na opačnou stranu. Brodili jsme se vysokou trávou, tudy určitě už dlouho nikdo nešel. Není to nesmysl? Neměli bychom se vrátit a sejít zase zpátky do něsta? Já jsem už pomalu obracela, holčičky začínaly pofňukávat, že je bolí nožičky, ale náš táta byl na stopě. Šel rychle jakoby věděl, kam má jít. Nám váhajícím se ztratil z očí. Loudavě jsme ho následovaly tou vyšlapanou cestičkou mezi vysoké trávy, kudy se ubíral on. Za chvíli jsme to spatřily.

Další stavba. Stejná jako ta předchozí, s mohutným vyřezaným zámekem na dveřích. Všichni jsme tiskli oči ke škvíře mezi prkny. „Vidíte něco? Vidíte něco?“ vzrušeně štěbetaly holčičky, které úplně zapomněly na to, že je bolí nohy.

Oba s mužem jsme se narovnali a hleděli na sebe. Museli jsme si to srovnat v hlavě. „Nic. Vůbec nic. Ta kaple je úplně prázdná,“ konstatoval on. Holčičky na nás visely pohledy netrpělivě poskakovaly: „No a? Co to znamená?“ Vykulila jsem oči úžasem a někde v mém břiše začala klokotat prudká radost, protože mi to došlo. „To je přece jasné!“ vykřikla jsem, „je to prázdné, musí to být prázdné, vždyť on vstal z mrtvých!“

Holky radostí tancovaly a muž fotil tu prázdnou oprýskanou kapličku.

Teprve později jsem pochopila, jak hluboce symbolicky byl tento náš výstup na Svatý kopeček. Ke kříži jsme šli v útěchu. Tam také pro většinu lidí pouť skončila. Došli ke kříži, kde Bůh vyřešil jejich minulost. Odpustil hříchy. Co dál? Dál nic, potřebovali jsme pomoc s tísnivou minulostí. V přítomnosti si chceme řídit sami. Ke vzkříšení už dojde někdy. Uznat, že Kristus je stále živý a má na nás nějaké



nároky, je nepohodlné. Vzkříšený živý Ježíš je vtíravou připomínkou budoucnosti, kdy znovu přijde. Vráti se, aby dokončil spasení. Vráti se pro ty, kdo pod křížem nechali své hříchy a v hrobě své touhy, plány a záměry. Vráti se pro ty, kdo pak celoživotním procesem posvěcování došli až na konec času, aby je oslavil.

Teprve se vzkříšením je ten příběh celý. Teprve se vzkříšením dává náš život smysl.

*Hana Pinknerová
Z knihy : Hořká čokoláda*

Karlu Krylovi

PŘÍPITEK K NEBESŮM

k nedožitě pětadesátce

Básník a písničkář. Narozen ve znamení skopce 12.dubna 1944. Chápaný i nepochopený. Odsuzovaný neprávem i právem obdivovaný. Sporný svým dílem, ale nesporný svým zásaditým postojem: ve svých názorech, ve svém přesvědčení, ve své lásce k vlasti, v kritice nejen komunistického tehdejšího režimu, ale později též vládní a hradní politiky po sametové revoluci 1989. S takovým pevným postojem vždy přistupoval na jevištích velkých částí světa k mikrofonu spolu s jakýmsi předem shovívavým úsměvem, zda posluchači pochopí a vezmou za své to, co jim ve svých písňových textech sděluje. Zasáhl od začátku mladou generaci v republice, obsahem písní zasáhl rovněž postarší exilní generace. Ve své tvorbě rostl. Za svého pobytu v exilu přešel z původního jen kritizování aktuálních událostí a poměrů k výraznějšímu upozorňování ve svých textech na význam náboženských prvků a křesťanských hodnot v životě jednotlivce i národa. Jistě k tomu přispělo jeho veliké přátelství s arcibiskupem Anastáziem Opaskem, OSB, a snad nejmarkantnější se to projevilo v písni „Děkuji za bolest“.

Měli jsme několikrát tu skvělou příležitost shlédnout Krylova živá vystoupení zde v chicagské oblasti. Patří za to dík všem, kdož se o to zasloužili a postarali. Před pěti lety zazněla na akci T.O. Dálavy - Chicago plejáda jeho písniček v podání hudebních skupin mladých. Byl to vzpomínkový večer za účasti Krylova bratra Jana. Bylo cítit, že všichni účinkující udělali to maximum pro uctění památky Karla Kryla jak nastudováním, tak projevem jim známých a dávno hraných Karlových písniček. Jako tehdy, ani dnes Karel Kryl tu fyzicky již není mezi námi, ale duší zůstává: „Z české kulturní scény jeho zvláštní, neopakovatelný zjev nemůže zmizet - je tu s námi jako memento, že lidský osud má své rozměry a že umělecký osud, je-li podložen věrností a charakterem, nemá hranic - jeho zpěv, podivně jasný, vznošený i zalykavý, laskavý i zlobný - to vše shrnoval...“ (M. Kovařík).

A tak v den jeho narozenin připijme Karlovi Krylovi k té jeho nedožitě pětadesátce ~ jako takové díkuvzdání. A vzdejme také dík Pánu Bohu - „šéfovi“, jak ho Karel nazýval, že nám dal toho Kryla, jemuž netřeba nasazovat gloriolu - už ji má: je legendou!

A co takhle k přípitku ještě přidat to neodmyslitelné „živijó“ - aby dlouho žil jeho odkaz a našli se v našem národě noví písničkáři ražení a stylu Karla Kryla!

Eda Vedral, šerif v. v.



„Kdybych nevěřil v Boha, tak jsem blázen. Nevím, kde bych vzal právo věřit jen sám v sebe. Máme jenom jednu věc, kterou se Bohu podobáme a kterou se mu rovnáme. Máme svobodnou vůli a ve chvíli, kdy ji nepoužíváme, hřešíme sami proti sobě. Musím využít všech možných prostředků, které mám v ruce. Jenom potřebuji kontrolu, zda je to správné. Od toho máme organizaci i Písmo.“

Z knihy: Karel Kryl - Rozhovory, nakl. TORST 2006



**V České misii v Chicagu budeme obětovat
za Karla Kryla vzpomínkovou mši svatou
na Květnou neděli 5.dubna 2009 v 10.30 dopolední**

ČESKÉ BOHOSLUŽBY O VELIKONOCÍCH

V České katolické misii svatých Cyrila a Metoděje v novém kostele

9415 Rochester Avenue, Brookfield, IL 60513

Při příležitosti otevření nového kostela nacvičila skupina mladých ve spolupráci s českým divadlem DECH Pašijové hry se zpěvy, které budou provedeny v jednotlivých dnech Svatého týdne.

KVĚTNÁ NEDĚLE

Sobota 4.dubna 2009 - 6.30 hod. večer

Neděle 5.dubna 2009 - 10.30 hod. dopoledne

Památka slavného Kristova vjezdu do Jeruzaléma

Svěcení ratolestí

Dramatizace celých Pašijí se zpěvy:

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Matouše, Marka, Lukáše a Jana

Vjezd do Jeruzaléma, pomazání v Betánii, Jidášova zrada, poslední večeře, Kristova modlitba v zahradě Getsemanské,

Ježíšovo zatčení a soud velerady, Petrovo zapření, Pilátův soud, bičování a korunování trním,

křížová cesta a Kristova smrt na kříži, Ježíšův pohřeb.

Slavnostní mše svatá

ZELENÝ ČTVRTEK

Čtvrtek 9.dubna 2009 - 7.30 hod. večer

Slavná mše svatá na památku poslední večeře Páně

Dramatizace Pašijí se zpěvy:

Kristova poslední večeře a jeho modlitba a zatčení v zahradě Getsemanské.

Po mši svaté společná adorace v Getsemanské zahradě

VELKÝ PÁTEK

Pátek 10.dubna 2009 - 7.30 hod. večer

Památka umučení Páně

Dramatizace Pašijí se zpěvy:

Ježíšovo zatčení a soud velerady, Petrovo zapření, Pilátův soud, bičování a korunování trním,

křížová cesta a Kristova smrt na kříži, Ježíšův pohřeb.

Uctívání svatého kříže, svaté přijímání

VELIKONOČNÍ VIGILIE

Slavnost Kristova zmrtnýchvstání

Sobota 11.dubna 2009 - 7.30 hod. večer

Svěcení ohně a slavnost velikonoční svíce, bohoslužba slova - četba z Pisma svatého

Starého a Nového zákona, svěcení křestní vody a slavná obnova křestních slibů,

mše svatá zakončená slavnostním požehnáním, chvalo zpěv Vesel se nebes Královno,

svěcení velikonočních pokrmů

VELIKONOČNÍ NEDĚLE

Boží hod velikonoční

Neděle 12.dubna 2009 - 10.30 hod. dopoledne

Slavnostní mše svatá. Svěcení velikonočních pokrmů.

* * *

Každý den před obřady je možno si vykonat svatou zpověď.

Bližší informace podá: Fr. Dušan Hladík - Telefon (708) 656 - 7472 Mobil (708) 533 - 1050



Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking



(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

POJIŠTĚNÍ STATE FARM



LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky“

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK



LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.

1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)

LaGrange Park, Illinois 60526

Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail

FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line

E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM



ALLELUIA !

**HAPPY
EASTER !**

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President

Theresa M. Pokorny, Secretary - Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravec
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

Other Funeral Home locations

available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

*Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service*



Radostné Velikonoce přeje

Czech & Slovak Radio Hour

„Joe Kocab“

WERE 1490-AM Sundays: 1.00 - 2.00 p.m.

WHKW 1220-AM Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Playing All your Favorites!

50,000 Watts of power you can usually tune him in!

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com

Jerry Jiráček



**Vás zve k poslechu hudby
z naší vlasti**

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu www.wcev1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago

Se raduje z otevření nového kostela a
kulturního střediska České Misie na adrese
9415 Rochester Avenue, Brookfield, IL 60513
a srdečně Vás zve na toto nové místo
v úterý 21.dubna 2009 v 7 hodin večer

Na pořadu je přednáška s cestopisným filmem

**„SVALBARD, THE LAND OF ICE“ a
„GREAT WHITES OF THE NORTH“**

Pořad připravil a uvede **Ing. Václav Kureš**, který na
výzkumné lodi „Explorer“ cestoval jako host kolem
Svalbard Archipelago k severnímu pólu.

Ve dvou dokumentárních filmech nás Ing. Kureš provede
místy, která zřídka můžeme navštívit a zároveň nás
obeznámi s nebezpečím hrozícím polárním medvědům
vzhledem ke globálnímu oteplování.

Přijďte všichni přivítat našeho přítele
a světového cestovatele Ing. Kureše
a sdílet s ním jeho cestovní zážitky
v úterý 21.dubna.

Dobrovolný dar \$ 3.00

Věra Rokničová, jednatelka SVU Chicago

ČESKÁ MISIE V CHIAGU

v měsíci květnu plánuje opět

GARAGE SALE

Prosíme Vás o darování vhodných věcí:

**Nábytek, židle, stoly, pohovky, postele,
skříně, šaty pro děti i dospělé,
hračky pro děti, domácí
a sportovní potřeby, kola
a další podobné věci.**

Prozatím si věci ponechejte doma,
v misii se budou shromažďovat asi týden před akcí.

Za pomoc předem děkujeme.

Informace:

708 - 656 7472 nebo 708 - 533 1050

Úmrtní oznámení



*Oznamujeme všem našim členům,
příznivcům a celé československé veřejnosti,
že zemřel bývalý dlouholetý jednatel Sdružení
československých exulantů v Chicagu, pan*

Josef Šneberger

Narodil se 30. března 1927 v Dnešicích, okres Plzeň.
Do exilu v Západním Německu odešel v roce 1951.

Po pobytu v několika uprchlických táborech odchází
do Kanady. V roce 1958 přesídlil do Chicaga.

Po více než 45 let aktivně pracoval ve Sdružení
československých exulantů v boji proti komunismu
a v jeho úsilí obnovit demokracii v Československu.
Pokud mu ještě zdraví sloužilo organizoval a vždy ochotně
pomáhal při všech akcích, které naše organizace pořádala.

Zemřel 28. ledna 2009

v předměstí Denveru ve státě Kolorado.

Budiž čest jeho světlé památce!

**Pozůstalé manželce Vlastě, dceři Noře a
celé její rodině vyslovujeme hlubokou soustrast.
Sdružení československých exulantů v Chicagu**

Vděčná vzpomínka



*Dne 9. dubna 2009 by oslavoval
své 89. narozeniny
naš tatínek a dědeček, pan*

Ota Karásek

S vděčností vzpomínají

Janička,

Ronald,

Anička a

Kristian

Krčkovi

**Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenu
v modlitbě spolu s námi.**



Úmrtní oznámení

*S bolestí v srdci oznamujeme všem našim přátelům
a známým, že dne 18. března 2009 byl ve věku 78 let
povolán na věčnost náš milovaný tatínek,
dědeček, bratr a bratranec, pan*

Ervin James Ježek

z Berwynu, IL

Rozloučení s ním bylo v úzkém rodinném kruhu
v pohřebním ústavu Tezak v Joliet, IL

*Děkujeme všem, kdo si na něho
vzpomenou v modlitbě s námi.*

**Ervin M. Ježek, syn s manželkou Milou Henn
Pamela Niestrom, dcera s manželem Davidem
Patricia Dempsey, dcera s manželem Darrinem
Ashley a Alison Dempsey, Nicole Niestrom,
Emily Ježek, vnoučata**

**Ken Ježek, bratr s manželkou Jili
Doly Klepečka, sestřenice**

Srdečně Vás zveme na oslavy 125.výročí kostela Panny Marie Lurdské v Clevelandu

v neděli 26.dubna 2009

V 10.00 dopoledne bude slavnostní mše svatá,
kterou celebruje Nejd.Otec A. Edward Pevec.

Po mši svaté bude tradiční český oběd
připravený společností Wal-Tams
(vepřové, knedlíky a zelí)

Vstupné s obědem je \$ 15.00

Je třeba se předem objednat a
vstupenky Vám zašleme poštou.

K tanci a poslechu hraje Hronkova dechová hudba.

Výtěžek bude věnován ve prospěch
kostela Panny Marie Lurdské.

Za pořadatele Vás zvou

Deacon Miguel Figueroa a Diana Lipfird CPM

Pro informace a rezervace volejte: 216 – 641 – 2829

MŮŽETE MÍT LEVNĚJŠÍ PLYN

V rámci deregulace dodávek plynu nabízí firma AMBIT ENERGY následující služby:

Levnější plyn - AMBIT ENERGY zaručuje cenu plynu nejméně o 1% nižší než Nicor Gas.

Prémiové body - Každý nový zákazník dostane při přihlášení 2000 bodů. Potom dostane za každý spotřebovaný therm dalších 10 bodů. Na konci roku dostane debitní kartu na volný nákup benzínu od firmy Shell nebo na dovolenou.

Dar pro začátek - Každý nový zákazník dostane poukaz na dovolenou 3 dny a 2 noci zdarma v hotelu podle vlastního výběru z asi 30 míst v USA, Mexiku a v dalších zemích.

Energie zdarma - Kdo získá dalších 15 nových zákazníků, kteří budou měsíčně odebírat plyn přes AMBIT ENERGY může získat zdarma plyn pro svůj dům nebo velkou slevu.

Pomoc České Misii - Za každého odběratele zaregistrovaného prostřednictvím České Misie, který bude odebírat plyn, dostane misie každý měsíc od AMBIT ENERGY zvláštní finanční prémii pro potřeby misie.

Registrace - Registraci u AMBIT ENERGY nevzniká novému zákazníkovi žádný závazek trvalé smlouvy. Kdykoli lze servis AMBIT ENERGY bezplatně vypovědět. Vyzkoušet tyto služby Vás tedy nebude nic stát. Účty dál budou přicházet od Nicor Gas a tam se budou platit. Také potrubí a přístroje se budou používat stejné od Nicor Gas, jen platba za plyn půjde pro AMBIT ENERGY. – **POZOR!** Kdo má v současné době s nějakou společností kontrakt, nemůže ho bez penále zrušit, musí počkat až kontrakt vyprší a potom se může přihlásit u AMBIT ENERGY.

AMBIT ENERGY – Firma je velice rozšířená ve státě Texas a New York. Od roku 2008 otevřela své služby i v Illinois. Je zařazena do Illinois Commerce Commission a Illinois Better Business Bureau, kde má ohodnocení A-.

Pro bližší informace a přihlášky volejte:

Věra : 708 – 442 9460

Liby: 708 – 354 7707

Veselé a smutné příhody Československých sportovců v zahraničí aneb Dvě písmena tvého jména

Sparta Chicago měla vždy velmi obětavé fotbalisty a funkcionáře, kteří dali dohromady dobré mužstvo. Byl to hlavně Láďa Gajda, který přišel do Chicaga z Toronta a o něco starší Jarda Fajkus.

S příchodem profesionálních fotbalistů z Československa, tito dva měli po starosti. Sparta Chicago vyhrávala zápas za zápasem. Jak by ne. Vždyť v jejich mužstvu hrál Mirek Rys, profesionální fotbalista z Kladna, a řada dalších profesionálních hráčů: Zdenek Kopsa, Láďa Svoboda, Mirek Šubrt, brankář Dolejší, který dovedl překopnout celé hřiště nebo hodit míč hráčům přímo na nohu, jak jsem ho viděl hrát za Československé národní mužstvo, když jsem byl ještě v Brazílii. Nemyslel jsem, že ho potkám za několik let v dresu Sparty Chicago. Další hráč, kterého jsem potkal v Brazílii a potom hrál za Spartu Chicago byl Jirka Štědrý. Brankáře Dolejšího vystřídal později brankář s polským jménem, ale Čech srdcem i duchem. Za Spartu Chicago hrál také syn Jardy Fajkuse, profesionální hráč „Charlie“ Karel Fajkus, který hrál nejdříve za Chicago Stings a později za Kansas City. Jména mladších hráčů které si Sparta Chicago vychovala a stali se profesionálními fotbalisty si již nepamatuji, ale vím, že byli čtyři, kteří se uplatnili. Ten brankář s polským jménem je P.Stawiecz. Srdce mě bolí, když si vzpomenu, že nejnadanější a nejlepší mladý hráč, jehož profesionální kariéra začala v 18 letech v Chicago Stings a potom dva roky hrál za mužstvo Aztecs v Los Angeles, tragicky zemřel. Byl to Mirek Rys ml. který měl hrát za mužstvo Herta Berlin v Německu. Ještě s několika spoluhráči jeli na první trénink, když do jejich auta narazilo jiné auto v plné rychlosti a Mirek Rys ml. a ještě jeden spoluhráč byli na místě usmrceni.

Nestačila však jedna rána pro Mirka Ryse st. a jeho manželku. Přišli ještě o mladšího syna Romana, který byl zastřelen pouličními gangstery. Doufáme, že milosrdný čas již zahojil anebo zahojí tuto dvojitou ránu v rodině Mirka Ryse st. Vzpomínáme na, něj nejenom jako na výborného fotbalistu a dlouholetého a obětavého předsedu Sparty Chicago, ale hlavně jako hodného člověka, který se zapojil do českého krajanského dění v Chicagu.

Na prvním sjezdu československých sportovců v zahraničí v Clevelandu Sparta Chicago vyhrála fotbalový turnaj. Předseda Svazu čs. sportovců v zahraničí, populární československý hokejista, Josef Maleček jim předal krásnou trofej, kterou věnoval bratr prvního profesionálního fotbalisty, který přijel do Ameriky. Byl to Jim Wolf, který hrál za Spartu Chicago někdy před 80 roky. Pohár byl darem Freda Wolfa, majitele rozhlasové stanice WDOK v Clevelandu.

Nebylo divu, že na II. sjezd čs. sportovců, který byl v Belcampu, Maryland na hřištích továrny Baťa, se mužstvo Sparty Toronto připravovalo a jejich kapitán Vašek Turek hledal posily. Tou posilou jsme měli být dva z Clevelandu Karel Fišer a já. Vypravili jsme se tam autem, které vlastně řídil Láďa Voris. Ten, aby Američané, lépe vyslovovali jeho jméno, vynechal dvě písmena svého jména a tak z Voříška stal Voris. Už dávno jsme na to zapomněli a říkali jsme Voris, jedině když jsme měli na něj vztek, tak jsme mu říkali „Voříšku neblbni!“ na což on zase dostal vztek. Ve Vorise v autě seděl Mirek Králík a Karel Fišer a já jsme seděli vzadu. A stejně tak jsme seděli když jsme jeli nazpět domů. Když jsme přijeli do Belcampu hráči Sparty Toronto nás přivítali. Pokud se dobře pamatuji, Vašek Turek tam nebyl z Toronta brankaře Tonda Strobacha a pak tam byli ještě Josef Průcha, Slávek Staněk, vysloužilý z Francouzské Cizinecké legie Mirek Jurga a Tonda Just.

Když mi Vašek Turek představoval jednoho hráče, kterého jsem ještě neznal, povídá: „To je lékař, Dr. Josef Krajčák, ale dej si pozor, on hodně pije.“ Špatně jsem zaslechl to poslední slovo a ptal jsem se Vaška Turka: „Co říkáš, on hodně pije?“ „To taky, ale on je doktor co pitvá ty mrtvolky a to asi proč pije a pije, ale jinak je moc dobrý fotbalista.“ Další hráč tam byl Jan Šedo. Myslím, že byl Slovák, ale nemyslím, že byl separatista, poněvadž se nás držel od začátku až do konce. A jelikož sjezd a turnaj trval tři dny, skoro jsem se s ním naučil slovensky.

Zatím co jsem já a Karel Fišer hráli fotbal a já k tomu ještě zavodil v běhu, Mirek Králík tam hledal kamaráda, s kterým byl v campu v Bagnoli v Itálii a který prý měl být zaměstnán u Bati v Belcampu. Nemohl ho najít. Žádný ho tam po jeho jména neznal. Teprve když se zeptal není-li u Bati zaměstnán někdo, kdo přijel z Itálie, řekli mu, že je tam nějaký mladík Lago. Když se Lago objevil na scéně, Králík mu hned vynadal proč si změnil hezké české jméno na italské jméno Lago, což znamená rybník anebo jezero. Ať tomu tak, nebo tak, vynadal mu jen co se do něj vešlo.

Při té příležitosti jsem si vzpomněl, že když jsem dostal v roce 1963 své americké občanství, hned mi tam nabídli, že mohu změnit jméno a že tentokrát by to bylo zdarma, když bych si chtěl později jiné jméno, že už bych za to musel něco zaplatit. Řekl jsem děkuji. Táta by se na mě rozzlobil, možná, že by o mě přerazil i hůl. Předseda komise se zasmál a já jsem si své české jméno ponechal.

Na cestě domů Mirek Králík byl dopálený, že ten jeho kamarád si změnil jméno, ale zapomněl, že náš řidič a majitel auta, Láďa Voris si také změnil jméno a neprozřetel

řekl, že všichni, co si změnili jméno jsou volové. A to byla chyba. Voris šlápnul na brzdu a zařval: „Ven!“ Chytil Mirka Králíka za rameno a tlačil ho z auta ven. Mirek Králík se držel rámu dveří zuby a nehty a povídá: „Voříšku co blázníš?“ To Vorise ještě víc naštvalo a křičel a tlačil Králíka z auta ven. Nepomohlo ani domlouvání nejstaršího z nás, Karla Fišera, ale naštěstí jel kolem State trooper a málem jsme všichni skončili v base. Dlouho jsem mu vysvětloval a přesvědčoval, že to nebyla žádná rvačka jak původně State trooper myslel, ale že to nedorozumění zavinila dvě písmena, která Voříšek vynechal ze svého jména.

Lubomír Hromádka

P. S.

Jestli tento článek někomu něco připomíná, je to docela možné, neboť jsem nezměnil ani málo ze všeho tragického i veselého, co se stalo. Nezměněna jsou také jména všech sportovců fotbalistů, se kterými jsem se potkal a které jsem poznal. Někteří ještě žijí, ale mnozí jsou již na pravdě Boží. Bylo to krásné, když jsme byli mladí a na turnajích fotbal jsme kopali, na což nám hezké vzpomínky zůstaly.

Dobročinnosti se meze nekladou

Bohatá a úspěšná činnost československých sportovců / zahraničí, zvláště fotbalistů v Chicagu a Torontu byla umožněna díky tomu, že v té době jak Chicago, tak Toronto měly mocné mecenáše, bez kterých by činnost Sparty Chicago a Sparty Toronto nebyla možná.

V Torontu hlavním podporovatelem byl Láďa Myslivec, který ve své továrně na letecké součástky zaměstnával hodně fotbalistů Sparty Toronto a také je i jinak finančně podporoval. Sparta Chicago měla obětavých mecenášů daleko víc. Byl to restaurátor Jerry Kokoška, dále majitel restaurace „Stará Praha“ Láďa Vála, v jehož restauraci se scházeli nejenom hráči na „oběd zdarma“, ale přicházeli sem i návštěvníci z jiných měst, neboť tam vždy nějakého známého sportovce našli. Další restaurátor Mirek Umlauf také podporoval činnost Sparty Chicago, právě tak jako Josef Gregor a dokonce i hokejový internacionál Zdeněk Jirotka.

Zdeněk Jirotka společně s nejlepším československým hokejistou Josefem Malečkem si ještě naposled zahráli hokej za mužstvo československých hokejistů žijících v Americe proti československým hokejistům žijícím v Kanadě. Zápas se hrál v Torontu. Tam jsem potkal také po létech brankáře mužstvu československých hokejistů z Ameriky Luděk Jáně, s kterým jsem hrál za S. K. Jičín. Luděk Jáně byl výborný brankář a již v mladých letech byl hokejovým brankářem národního mužstva „Lvíčat“. Bylo to radostné hledání. V Torontu nechyběla ani mistryně světa v krasobruslení Ája Vrzáňová a sourozenci Jelinkovi, Ota a Marie. Poznám jsem tam také krasobruslařku Pachlovou, jejíž otec Rudolf Pacht vlastnil obchody „RUPA“ skoro v každém městě u nás doma, kde prodávali výbornou čokoládu.

Ted', když již nesportujeme, jenom vzpomínáme. Nedá se však žít jen ze vzpomínek. Musí se také něco dělat, jak nám ukazuje Otec Dušan Hladík a jeho spolupracovníci v Chicagu. Všichni, kteří sledujeme náš krajanský český život v Chicagu a v Clevelandu víme, že naši krajané, starosídláci si postavili jak v Clevelandu, tak v Chicagu několik českých kostelů, měli také několik vlasteneckých farářů, kteří se nebáli jít poprosit o příspěvek na kostel i k obchod-

níkům, o kterých věděli, že nejsou katolíci. Monsignor Bedřich Zlámal z Clevelandu se zastavil u bohatého řezníka a uzenáře Leo Francla a prosil o příspěvek na český kostel Panny Marie Lurdské. Když mu Leo Francl řekl: „Já nejsem katolík,“ Msgr. Zlámal mu odvětil: „To nevadí, ale na český kostel můžete něco dát. Jste přece Čech a hodně Čechů k vám chodí nakupovat.“ Od té doby i nekatolík Leo Francl přispíval na katolický kostel.

V poslední době bohužel všechny české kostely jak v Clevelandu, tak i v Chicagu zavřeli nebo je již dávno používají věřící jiných národností. Pro potřeby České misie v Chicagu si pod vedením Otce Dušana Hladíka v posledních letech zrestaurovali známý „Velehrad“ v sousedství kdysi českého kostela Panny Marie Svatohorské, který dnes plně využívají věřící většinou mexického původu. Pro Čechy už v kostele nebylo vždy volné místo, také kaple Velehradu pro větší shromáždění nestačila. Proto mě nepřekvapilo, když jsem se před několika dny dozvěděl, že Češi budou mít v Chicagu opět svůj vlastní kostel s přílehlým areálem. O Otci Hladíkovi jsem slyšel, že je obětavý pracovník a organizátor a na podnět spolupracovníků z misijní rady se rozhodli koupit nový kostel. Zatímco se v jiných městech v Americe katolické kostely zavírají, musíme smeknout klobouk před neúnavnými křesťany v Chicagu, že chtějí dát našim krajanům v Chicagu nový český kostel a české středisko. Bude to práce nemalá a investice veliká, ale věřím, že hodně našich krajanů přispěje přímo svou pomocí s úpravou areálu nebo finančně. Budeme se těšit na zprávy o tomto novém českém kostele a věříme, že Bůh bude žehnat Otci Hladíkovi a všem jeho spolupracovníkům a že se brzy budou nejen všichni věřící, ale všichni lidé s dobrým srdcem rádi scházet v tomto novém českém středisku. A my, kteří jsme již starší a od Chicaga vzdálení, také na vás nezapomeneme a nějakým dolárem vám přispějeme. „Vždyť dobročinnosti se meze nekladou.“

*Lubomír Hromádka
zapadlý český vlastenec*

Vzpomínka na Milana Havlína



V květnu 2009 si připomeneme druhé výročí úmrtí skvělého, hluboce věřícího člověka, politického vězně a spisovatele, jehož díla jsme měli čest vydávat. Komunistická justice odsoudila Milana Bohumila Havlína v roce 1950 k trestu smrti. Bylo mu tehdy dvacet let. Ortel byl nakonec změněn na doživotní žalář.

V komunistických žalářích prožil 14 krutých let. Byl propuštěn na amnestii v roce 1964.

Narodil se roku 1928 v Čebíně, vesnici na okraji Českomoravské vysočiny. Po ukončení školní docházky na měšťanské škole v Drásově – v době druhé světové války – se začal učit zahradníkem. Navštěvoval učňovskou školu na Ovocnicko-zahradnickém ústavu v Brně – Bohunicích. Ihned po válce, po absolvování prvního ročníku učňovské školy, požádal na doporučení vyučujících o přijetí na Ovocnicko – vinařskou a zahradní školu v Lednici na Moravě.

Právě zde, v průběhu studia, po únoru 1948, kdy komunisté uchvátili moc ve státě a nastala vláda teroru, politických procesů, likvidace lidí nepohodlných komunistickému systému, založili studenti, vedení Milanem Havlínem, ilegální skupinu LILKA. Ta se zaměřila, zejména pro blízkost státní hranice u Lednice, na ilegální přechody. Mladí studenti pomáhali těm, kteří to nejvíce potřebovali. Skupina se zabývala také rozšiřováním letáků. Osudy studentů skupiny Lilka popisuje Milan Havlín v knize *Cesty do exilu*. Při nezdařeném přechodu byl Milan se společníkem v sovětské zóně v Rakousku zatčen, vězněn a odsouzen v Brně k onomu vysokému trestu.

Po okupaci vojsky Varšavské smlouvy v roce 1968 odchází s manželkou Věrou a dvěma syny do Kanady, kde vystudoval zahradní architekturu na univerzitě v Montrealu. Usadil se poblíž Montrealu v St. Brunu a věnoval se zahradní architektuře. Zahrady navrhoval přímo k architektonickým projektům rodinných domů. Vynikl rovněž v návrzích krajinné architektury měst i nových sídlišť v celé provincii Québec a jeho návrhy se většinou realizovaly. Působil rovněž jako profesor krajinářské architektury na zahradnickém institutu v St. Hyacithe. Výsledky jeho práce byly tak vynikající, že sdružení krajinářských architektů provincie Québec vyhláší každoročně Cenu Milana Havlína za nejlepší řešení zahradních úprav v celé provincii.

Milan Havlín patřil mezi lidi čínorodé, ale hlavně sebedůvěry a naděje, kterou dokázal i v době své těžké moci (a ta jako následek věznění trvala velmi dlouho) kolem sebe a povzbuzovat ty, kteří naději ztráceli. Vzpomínková díla, v nichž se nejen vyrovnával se svým osudem, ale také předával zkušenosti těm, kteří nebyli osudové vichřici tolik vystaveni. Zejména kniha *Vlečen šibenici* vyšla ve třech vydáních a stala se bestsellerem. Vyslovoval veřejně své názory, nebál se osobně vystupovat na veřejnosti proti nepravostem a přetvárkám, které dobře znal. Jeho statečnost, poctivost a kamarádství byly příkladné. Nikdy neodmítl druhým pomoc, vždy stál na straně ublížených a uměl za ně bojovat. Povzbuzoval v poslední době hlavně politické vězně v České republice, kteří mnozí ztráceli bojovnost tváří v tvář nepřízní osudu moderního světa, které jakoby jejich boj a utrpení nechťely oficiálně uznat. Je dobře znám dopis, který vedení KPV napsal a který má obecnou platnost. Zajímal se o mladé lidi, předával jim svou odbornou i lidskou zkušenost. Byl velmi činný časopisem *Psal* nejen články odborné (jeho láskou byly skalničky), ale také rád filosofoval a zobecňoval své zkušenosti. Měl hodně přátel doma v ČR, ale i v cizině. Jeho odborné zahradnické zkušenosti přebírali i v Japonsku, kde pobýval na pozvání, uměl vkusně spojovat východní zkušenosti s kontinentálními i kanadskými. Často dojížděl domů do České republiky navštěvoval své známé. Nejen politické vězně, ale i skauzské nevyhýbal se ani přednáškové činnosti a častým zájezdem po Evropě. Přípravoval materiál ke své třetí knize, která měla zabývat autobiografickými vzpomínkami na dobu příchodu do Kanady. Milan byl člověk spravedlivý, a tak chtěl v díle vyrovnat i s negativy, které jej na těžké celoživotní cestě v cizí zemi potkaly. Jsme rádi jako jeho nakladatel, že nám stačil alespoň ústně vyprávět osnovu a obsah.

V Milanu Havlínovi jsme všichni ztratili a statečného člověka, pilného spisovatele, pracovníka, učitele a rodinu manžela, otce, bratra a v neposlední řadě drahého dědečka, jehož vnoučata si právě přes jeho vzácnou osobu zamilovala ze země daleko za oceánem, zemi jeho zrodu.

**Milane, nezapomeneme!
K Tvým myšlenkám i dílu
se budeme vracet
a seznamovat s nimi jiné.
Čest Tvé památce.**

*Miloš Bařinka a Irena Voštová
Atelier IM Luhačovice*

Stála jsem u brány nebe a pekla (6)

Boží Láska

Nebot' je třeba, abyste věděli, na co se mě Pán stále znovu a znovu ptal! *Stále znovu mě oslovoval kvůli Lásce, kvůli nezištné, bezpodmínečné lásce.* A proto vždy znovu vycházel najevo nedostatek této Lásky, této „*Caritas*“, této dobročinnosti, tohoto širokého spektra křesťanské lásky k bližnímu.

Tato nepřítomnost Jeho Božské lásky, kterou nám všem On dal do vínku jako příkaz a talent, byla – krátce řečeno – výsledkem, shrnutím všech událostí mého dosavadního života.

A pak mi vysvětlil: „Viš, Tvá duchovní smrt, *odumírání Tvé duše* začalo...“ A nyní jsem viděla zcela zřetelně: *Byla jsem sice ještě naživu*, ještě jsem dýchala, ale byla jsem vlastně už mrtvá; moje duše už zemřela; zadusila se. Kdybyste jen sami viděli, *co je to „duchovní smrt“*. Co znamená, že duše odumřela, zadusila se. Měli byste vidět, jak vypadá duše, která už jenom pociťuje Nenávist. Jaká hrůza a děs vychází z takové duše, která je už jen zahořklá, na obtíž a nesnesitelná.

Celou dobu myslí jen na to, jak by mohla celému světu způsobit další zlo. Tak právě pak vypadá duše, když je plně obtížena těžkými hříchy. Moje duše je toho příkladem.

Navenek jsem příjemně voněla a byla jsem ověšená drahými šaty, ale *moje duše zde uvnitř odporně zapáchala a potulovala se jen v propastech lidské a d'ábelské zloby.*

Je jen zcela pochopitelné a oprávněné, že jsem měla všechny ty deprese a zmocňovala se mě zahořklost. A On mi vysvětlil následující: „*Tvá duchovní smrt začala totiž už tím, jak ti byli úplně lhostejní tvoji bližní a jejich utrpení. Jak jsi už s nimi prostě necítila. Bylo to napomenutí od Mne a mělo ti být varovným signálem, když jsem ti stavěl před oči utrpení tvých bližních – při tolika příležitostech a ve všech částech světa.* Nebo když jsi mohla vidět v televizi nebo v jiných sdělovacích prostředcích, jak byli lidé unášeni, zabijeni, roztrháni bombami a vyháněni, měla jsi na jazyku často jen povrchní komentář jako: „Ó! Ti ubozí lidé! Jakého hříchu se na nich dopouštějí!“ *Ale utrpení tvých bližních se tě vůbec nedotýkalo, neproniklo do tvého zkamenělého srdce, jejich osud se od tebe odrážel. Ve svém srdci jsi tedy vůbec nic nepociťovala! Tvé srdce bylo tvrdé jako kámen, ledová skála. Tvoje hříchy proměnily tvé srdce v kámen, učinily je tvrdým a chladným!*“

A když se nyní moje „*kniha života*“ zavřela, dokážete si jistě představit, *jaká hanba a smutek mě přepadl.*

Ale k tomu ještě přistoupilo, - a tato bolest byla ještě větší, ještě nesnesitelnější, - že jsem pociťovala *největší lítost* nad tím, *jak špatně a nevědně jsem se ve svém životě chovala vůči svému Stvořiteli, Bohu Otci.*

Nebot' přes všechny mé těžké hříchy, navzdory mému zcela nečistému duchu a mé velké lhostejnosti, navzdory mé vlažnosti a všem mým odporně strašným pocitům vůči mým bližním *mě Pán Bůh vždy a dokonce až do posledního okamžiku hledal*, šel za mnou a čekal na znamení mé vůle k obrácení a návratu.

Stále znovu mi posílal osoby, které křížovaly moji životní cestu a byly jeho nástroji, aby mnou pohnuly, abych přemýšlela a vrátila se k Němu. A tímto způsobem ke mně mluvil, upozorňoval na Sebe, *tímto způsobem mě - často docela hlasitě - volal.*

Také mi vzal mnoho věcí, aby mě pohnul k přemýšlení. Poslal mi zkoušky a těžké časy. Jako klacky pod nohy mi posílal velká zklamání. To všechno průběžně činil, jen aby mě opět získal nazpět, aby mě přivedl na správnou cestu do Otcova domu. Až do posledního okamžiku zkoušel skutečně všechno a čekal na znamení ode mě. On ale *nikdy nelámal moji svobodnou vůli. Měla jsem poznat všechno Jeho volání a čekání a pak učinit správné rozhodnutí ze svobodné vůle.*

Víte, kdo a jaký je Bůh, Otec nás všech? Stojí jako žebrák na okraji naší životní cesty. A jako žebrák nás rovněž stále znovu snažně prosí, běží za námi, je často také na obtíž; On pláče a pokouší se obměkčit naše zkamenělé srdce a je smutný až do hloubi Svého Nejsvětějšího Srdce, když musí tak často prožívat, jak se k Němu jen chladně obracíme zády a prostě ho nebereme na zřetel nebo také děláme jen tak, jako bychom si Ho nevšimli. On se tak často a tolikrát poníží - přesně tak, jak se ponížil na kříži - jenom aby dosáhl toho, že se obrátíme a změníme svůj život, že se vrátíme k Němu do Otcova domu.

A když jsem mu řekla: „*Poslyš, můj Pane, Ty jsi mě zatratil!*“ - jsem si už zase uvědomila, jaká to ode mě byla *drzost*. Samozřejmě to zase jednou nebyla pravda, *protože ne On mě zavrhl, nýbrž už já sama jsem si to všechno zapříčinila.* Bylo mi jasné, že rozhodnutí jsem činila já podle chuti a nálady - ve svobodě lidského stvoření, na kterou Bůh vždy dbá. Vybrala jsem si svého otce a svůj klan.

A otec, kterého jsem pro sebe vyvolila, *nebyl Bůh Otec*, ale *za otce* a vůdce svého života *jsem si vzala satana, d'ábla.* Zařizovala jsem svůj život podle jeho vůle a jeho lži. On a jeho klam byl smyslem mého ubohého života.

A jak se nyní moje „*kniha života*“ zavřela, v duchu zjišťuji, že stále ještě visím hlavou dolů na okraji hrozivého, temného chřtánu. A stává se mi jistotou myšlenka, že aniž bych se mohla bránit, budu neodvolatelně padat do této tmavé díry, kde si na konci představuji bránu, kterou pak už vstoupím do „*věčné temnoty*“ na nikdy neshledanou.

A tak jsem začala zoufale vši silou křičet a volat. Utíkala jsem se ke všem svatým, aby mě ráčili zachránit. A nedokážete si vůbec představit, kolik svatých mě najednou napadlo. Vůbec jsem nevěděla, že znám tolik svatých a jejich jména. *Vždyť jsem byla tak vlažnou, ba ještě více skutečně špatnou katoličkou.*

Ale v tomto okamžiku mi jen projelo hlavou, abych byla zachráněna. A bylo mi úplně jedno, jestli mě zachrání svatý Josef Dělník nebo svatý František z Assisi nebo jiný vzyvaný světec. *Hlavně abych byla zachráněna.* Nakonec mi jako naschvál došla jména světců, které jsem vzyvala. Už mě totiž žádný nepadl a najednou zase bylo hrobové ticho.

A toto ticho mě nechalo, abych opět pociťovala své nepopsatelné bolesti. Vnímala jsem prázdnotu, která byla bezútěšná. Cítila jsem

jsem se osamělá a úplně opuštěná. A mohla jsem myslet jen na to, že na zemi na mě jistě všichni lidé myslí a přitom mají v hlavě jen „moji pověst té dobré, krásné a svaté“. Vždyť jsem si tuto pověst záměrně vybudovala svým zdánlivým světem, který jsem si sama vytvořila.

Všichni pro mě truchlili, hovořili o mé „svatosti“, čekali na mou smrt, aby svoji „svatou“, kterou přece osobně znali ve skutečném životě, pak vzývali a prosili o ten nebo onen „zázrak“.

A jen se podívejte, v jaké nepříjemné situaci jsem byla. Nikdo z těchto truchlících lidí na zemi, kteří čekali na mou smrt - ani moji nejhorší nepřátelé - by si nedokázali představit, v jaké beznadějně situaci jsem se nacházela - totiž zcela krátce před věčným zavržením, před odpočinkem do pekla, v jehož existenci většina těchto truchlících lidí popravdě už vůbec nevěřila.

A jak mi tak tyto myšlenky procházely hlavou a k tomu jsem stále jen nesouhlasně potřásala hlavou - na znamení nepochopení tohoto nesouladu mezi mou situací a smutečnými myšlenkami pozůstalých, tu zdvihám své oči vzhůru, vidím oči své matky a naše pohledy se setkávají. Díváme se na sebe, hledíme si přímo do očí. A za velkých bolestí volám ke své matce:

„Mami! Jaká hanba. Oni mě zavrhnou. Tam, kam teď musím jít, odtud se už nikdy nevrátím a už se nikdy neuvidíme.“

A v tomto okamžiku je mé matce dopřána velká, podivuhodná milost. Vždyť byla celou dobu zcela nehybná a strnulá. A najednou je jí dovoleno zvednout vzhůru dva prsty a dává mi jimi jednoznačné znamení, abych se také podívala nahoru. A ve stejném okamžiku mi padají z očí dvě velké šupiny, které mi připravily nepředstavitelné bolesti a které byly důvodem mé duchovní slepoty. Padají mi tedy z očí a náhle vidím něco nepopsatelně krásného, našeho Pána Ježíše Krista uprostřed.

Současně mi přichází na mysl, jak mi jednou řekla jedna z mých pacientek: **„Podívejte se, paní doktorko, a запиšte si to za uši. Jste zaměřena velmi materialisticky, ale jednoho dne si vzpomenete a budete myslet na to, co Vám teď řeknu. Ano, bude Vám toho dokonce hořce zapotřebí. Až budete v největším nebezpečí, kterému nebudete moci uniknout. Vůbec při tom není důležité, jakého druhu to nebezpečí bude. Až tedy budete v této situaci, pak prostě vzývejte našeho Pána Ježíše Krista a prostě Ho, aby Vás ráčil přikrýt a chránit Svou Drahocennou Svatou Krví. Takto Vás nikdy neopustí nebo nezanechá samotnou. Neboť On Svou Drahocennou Svatou Krví zaplatil výkupné i za Vás a za spásu Vaší duše!“**

A v největší lítosti a zahanbení, s velkými bolestmi v srdci jsem začala křičet z plných plic: **„Pane Ježíši Kriste, měj se mnou soucít! Odpusť mi! Pane, dej mi přece nějakou druhou příležitost!“**

A nato zažívám nejkrásnější okamžik celé této události. Prostě se mi nedostává slov, abych správně popsala tento okamžik. On, náš Pán Ježíš Kristus, sestupuje a vyvádí mě z toho černého, hrozného chřtánu, z této díry nahánějící strach.

A když mě odváděl a vzal za ruku, odpadla z mého těla všechna ta havěť, ta slizká hnusná hovada a tyto hořící skvrny, které jsem předtím cítila, a celá zem pode mnou byla plná tohoto neřádstva.

Zdvihá mě tedy vzhůru a přivádí mě k tomu rovnému místu, které jsem už předtím popsala. A s nezměrnou, prostě lidskými slovy nevyjádřitelnou láskou mi říká:

„Vrátíš se na zemi, dostaneš svou druhou šanci...“ přitom také velmi vážně říká:

„Ale tuto milost návratu dostáváš nikoliv pro mnoha modliteb tvých přátel a rodinných příslušníků. Neboť předešlá očekává a je zcela normální, že tvoje vlastní rodina a kteří si tě váží, se za tebe modlí a úpěnlivě Mě kvůli tobě p. Nýbrž se můžeš vrátit díky modlitbám tak mnoha lidí, nejsou Tvé krve a kteří se nepočítají k tvé rodině. Tolik u cizích lidí hořce plakalo, modlili se ke Mně se zlomeným srdcem a z hloubi duše a pozvedali ke Mně svá srdce s největší láskou a náklonností vůči tobě.“

A v tomto okamžiku vidím, jak začíná svítit bezpočet sv malých bílých plamének, které jsou plny nezištné, čisté lásky náhle vidím všechny osoby, které se za mě modlily.

Ale jeden z těchto plamenů byl obzvlášť velký, vynikal a s mezi všemi ostatními, vyzařoval více světla než všichni ostatní. Byl to plamen osoby, která do své modlitby vložila nejnezištnější, pravé lásky k bližnímu.

Zajímala jsem se tedy, abych viděla, kdo byl tento člověk, přestože mě vůbec neznal, pro mě vynaložil tolik lásky, tu mi Pán řekl:

„Tento člověk, kterého vidíš tamhle, je osoba, která, ačkoli jste si navzájem úplně neznámí a cizí, k tobě pocítovala vroucí a velkou náklonnost a něžnou lásku, jakou si člověk sotva dovede představit.“

A Pán mi ukázal, jak se to všechno stalo. Tento chudý indiánského původu žil na venkově na úpatí „Sierra Nevada Santa Marta“. Byl to chudý a velmi prostý rolník. Chodil dolů vesnice na mši svatou a byl přítomen na mši svaté s takovou vroucností, jaká se vidí docela vzácně. Měl u sebe dvě bankovky, jednu s 10 a druhou s 5 tehdejšími měnovými jednotkami. I vedete si představit, že při obětování nedal při sbírce kostelník pětibankovku, nýbrž navzdory své chudobě desetibankovku.

A po mši svaté si za zbylé peníze ještě koupil trochu chleba sýra. Tyto potraviny mu zabalili - jak je na venkově běžné - starého novinového papíru z předešlého dne (bylo to vydání kolumbijského deníku „El Espectador“).

Když teď cestou domů chtěl z toho něco pojíst a rozbalil chleba, uviděl na titulní straně tohoto vydání „Espectadora“ předešlého dne fotografii mého zuhelnatělého těla, jak tak ležela na ulici.

Když ten prostý muž uviděl tuto fotografii, jejíž popis příslušný článek si ani nemohl přečíst a ve spěchu na to neměl čas, padl na kolena a začal hořce a srdceryvně plakat. Učil to s tak velkou, vroucí, nezištnou a dětinou láskou a náklonností a přitom pláčivým hlasem pronášel následující modlitbu:

„Otče na nebesích, můj Pane a Bože, měj přece slitování nad mou sestřičkou. Pane, zachraň ji, Pane, pomoz jí, Pane, nenech ji zahynout, Pane, milostivě shlédni a ujmí se jí. Jestli moji sestřičku zachrániš, slibuji Ti, že budu putovat pěšky do svatého Boga (Mariánské poutní místo na jihozápadě Kolumbie) docela jistě tento slib splním, ale Ty přijď na pomoc mé sestřičce a zachraň ji!“

Představte si! Jeden zcela prostý a chudý rolník, který Boží milost nelál a neklel, protože musel snášet hlad a žízeň. A který pro mě měl nepředstavitelnou vnímavost pro opravdovou, nezištnou

ryzí lásku, nabízí Pánu, že procestuje naši velkou zemi, aby vykonal slíbenou pout' za někoho, koho vůbec nezná a navíc nikdy v životě nepotkal.

A Pán mi vysvětluje: „*Ted' vidíš! Tomu říkám láska k bližnímu!*“ (...) a hned nato mi říká následující:

„*Půjdeš zpátky na zemi. Ale nebudeš tento prožitek vyprávět pouze tisíckrát, ale tisíc tisíckrát. A přitom budou existovat lidé, kteří se nezmění, ačkoliv uslyší Tvůj příběh. A takové osoby budou pak ale souzeny podle ještě přísnějších měřítek. Tak jako i u Tebe, až přijdeš příště, budou pro Tvůj soud platit přísnější měřítka.*“

A také pomazání, to jsou Bohu zasvěcení kněží Páně, budou posuzováni podle přísnějších soudních směrnic. A každý z těch, kdo obdrží zprávu o zázracích, které Pán působí tomuto světu, a proto o tom věděl, zakusí přísnější měřítka.

Neboť neexistuje horší hluchoněmý než ten, který prostě nechce slyšet. A neexistuje horší slepota než té osoby, která prostě nechce vidět.

A všechno, co jsem Vám tady vyprávěla, moji milí v Pánu, není žádnou hrozbou nebo pohrůzkou ani vydíráním, neboť náš Pán Bůh nemá zapotřebí, aby nám vyhrožoval nebo nás vydíral.

To, co se dnes zde dostalo k Vašemu sluchu nebo co jste právě četli, je Vaší druhou šancí, Vaší příležitostí, za kterou my všichni, Vy i já, musíme děkovat pouze nezměrné dobrotě našeho Boha.

Využijte této nabídky. Vždyť je to navíc možná i Vaše poslední příležitost. A díky tomuto našemu dobrotivému Bohu jsem přežila to, co jsem zažila. A tak Vám milostí Boží mohu o tom podat zprávu.

Neboť až se Vám otevře „kniha života“, každému z Vás jednotlivě, totiž až každý z Vás přejde na věčnost, až umře, onehdy my všichni prožijeme tenhle úplně stejný proces a všichni se budeme vidět tak, jak skutečně jsme, bez příkras, s jediným rozdílem, že v Boží přítomnosti budeme vzájemně vidět a poznávat své nehlubší myšlenky a nejtajnější pocity.

Všechno bude zřejmé a nic nezůstane utajené nebo zametené pod koberec. A nejkrásnější přitom bude, že každý z nás bude stát přímo před Pánem a budeme - a to každý jednotlivě z nás všech zde - budeme před Ním stát tváří v tvář.

A On nás bude stále znovu a znovu „prosít jako žebrák“, abychom se obrátili, abychom se vrátili do Otcova domu, abychom přišli k Němu domů, abychom začali znovu a abychom se s Ním a skrze Něho stávali novým stvořením, neboť bez Jeho pomoci to pro nás prostě vůbec není možné.

Moje fyzické uzdravení

Vrátila jsem se tedy zpět. Ležela jsem na smrtelné posteli, moje ledviny ani plíce nefungovaly. A když mi Pán v jediném okamžiku uzdravil ledviny i plíce, byli lékaři úžasem bez sebe. Neudělali mi ani dialýzu, protože to všechno už bylo zbytečné. Nyní začalo moje srdce prudce bít a já už jsem nepotřebovala žádné přístroje.

Začalo moje opětovné uzdravování. Od pasu dolů jsem nic necítila. Po měsíci mi lékaři řekli: *Glorie, Pán na vás způsobil*

zázrak, protože na všech vašich spáleninách se vytvořila nová kůže. Ale s vašimi nohama nemůžeme nic dělat. Budeme je muset amputovat. Opravdu jsem se na nohy nemohla postavit, prostě jsem ihned padala. Jako všestranná sportovkyně jsem mnoho cvičila, denně jsem dělala aerobik, a k čemu mi to nyní všechno bylo? Kvůli další operaci jsem byla přeložena ze 4. na 7. poschodí. Tam jsem poznala jednu ženu, které amputovali obě nohy, ale museli ji znovu operovat a odejmout jí další kus končetin. Když mi to vyprávěla, byla jsem z toho velice smutná, že všechny peníze světa nestačí na to, aby si mohla koupit nové nohy. Nikdy předtím jsem Bohu neděkovala za své nohy, naopak! A nyní vidím tyto nohy spálené na uhlí, bez masa, bez krevního oběhu, ale poprvé jsem Bohu děkovala, že je vůbec ještě mám. *Pane, děkuji ti za mé nohy a prosím tě, abys mi dovolil ještě chodit. Pane, nechej mi moje nohy!* A v tom okamžiku jsem je opět začala cítit. Když pak lékaři přišli připravovat operaci, byli udiveni, protože moje nohy nabyly opět normální barvy, znovu začal krevní oběh. Lékaři ohmatávali mé nohy a nechtěli věřit tomu, co vidí. Řekla jsem: *Pane doktore, ty nohy mě strašně bolí, ale já myslím, že nikdo, koho bolí nohy, nebyl tak šťastný, jako já v tomto okamžiku.* Primář řekl: *Za 38 let své lékařské služby jsem nic podobného nezažil.*

Po nějaké době způsobil Pán další zázrak: Byla to moje *ňadra a moje vaječníky*. Doktor mi řekl, že už nikdy neotěhotním, a já jsem s tímto řešením byla takřka spokojena. Ale po roce a půl se moje *ňadra* znovu zformovala. Byla jsem velice překvapena, když mi lékař řekl: *Jste v jiném stavu!* A tímto *ňadrem* jsem pak *své dítě kojila*.

Ať vás všechny Pán náš Bůh bohatě zahme svým požehnáním a svými milostmi.

Sestra Gloria Polo

SLÁVA buď BOHU OTCI,
který nás stvořil a miluje nás s velkou něžností;
SLÁVA buď BOHU SYNU,
našemu Pánu Ježíši Kristu,
který nás svým utrpením na kříži
vykoupil ze všeho provinění hříchů
a obmyl a vykoupil nás od každé poskvrny hříchů
svou Drahocennou Svátou Krví;
A SLÁVA buď DUCHU SVATÉMU,
který nás posvěcuje,
který nás posiluje mocí SVÝCH darů,
který nás utěšuje a zastává se nás,
až opět přijdeš TY, ó, PANE,
jak jsi nám slíbil.
PŘIJĎ PANE,
dej ať nastane HODINA,
která všechno obnoví a zřídí TVÉ KRÁLOVSTVÍ.
Obnov všechno
a zříd SVÉ KRÁLOVSTVÍ LÁSKY A POKOJE.
Amen.

* * *

Dr. Gloria Polo žije v Kolumbii a jako před dramatickou událostí pracuje i dále jako zubní lékařka. Jizvy po spáleninách, které tvořily 70 %, jsou více než výmluvným svědectvím, jak velký zázrak milosrdenství s ní Bůh vykonal a jaký způsobí i s námi, když odpovíme na jeho volání.

MLADÝM

Ty domácí úkoly!

Rodinný život by měl dítěti kromě jistoty lásky, povzbuzení, samostatnosti, kázně, jistoty, fyzického zdraví, morálních a duchovních hodnot napomoci také k tomu, aby si mohlo dobře uspořádat věci v hlavě.

Domácí prostředí by nutně nemělo být tak intelektuální jako ve škole, přesto však i domov může být místem, kde se rozvíjí a vyžívá myšlení, živí a vštěpuje láska k poznání.

Začneme od myšlenky, která je klíčová: učit se a studovat jsou činnosti příjemné.

Rodiče se musí velmi snažit své děti motivovat. Aby se to dělo, je třeba dávat pozor na některé skutečnosti. Rodiče by měli ukazovat živý zájem o to, co se dítě učí. Dítě by naopak mělo mít možnost rodičům popsat, co se ve škole naučilo. Pasivní činnosti jako hra na počítači nebo televize by měly být omezeny; nemělo by se dovolit, aby opanovaly rodinné prostředí. Rodina se musí snažit o formaci myšlení dětí za pomoci diskuse o jejich myšlenkách, problémech a jakýchkoli - třeba nepříjemných - otázkách. Dobrým východiskem k tomu bývají denní události, problémy v práci nebo doma.

Je důležité, aby děti viděly rodiče číst - a nezáleží, zda se jedná o knihy, noviny či časopisy.

Naprosto podstatné je být v kontaktu s učiteli. Když rodina a škola spolu komunikují, výsledky na sebe nedají čekat. V každém případě, aby se domácí úkoly nestaly pouze příčinou hádek, je užitečné si uvědomit několik věcí.

Jaká je role rodičů? Škola se musí zhostit odpovědnosti za to, že děti naučí se učit, na rodičích potom je děti naučit pracovat. Je správné, když jsou rodiče i vychovateli, i přes rozšířený moderní zvyk, kdy jsou dětem pouze kamarády při hraní. Ovzduší v rodině musí být proniknuto solidní pracovní morálkou.

Mnohé děti podávají výkony daleko zaostávající za jejich skutečnými možnostmi, přičemž domácí úkoly a učení jsou výbornou možností k rozvoji jejich pracovních schopností. Proto by měly být povzbuzovány k tomu, aby úkoly nedělaly v rychlosti a nazlobené, ale mělo by se po nich vyžadovat přesné mentální úsilí alespoň pět odpolední v týdnu s vysvětlením, že udržovat ve formě mozek je stejně důležité jako udržovat ve formě tělo, přičemž obě skutečnosti vyžadují každodenní trénink. To neznamená, že by rodiče dětem neměli poskytnout možnost zábavy. Stačí, aby vzali vážně svou tak často zanedbávanou úlohu vychovatelů.

Organizovat se. Psycholožka a psychoterapeutka Anna Sarracosová radí, aby se dětem po návratu ze školy umožnila pauza. „Před věkem 13 let dítě potřebuje alespoň tři čtvrti hodiny, aby vypnulo, opustilo školní prostředí a



vstoupilo do prostředí domácího.“ Svačina, hra, sport. Hovořit o něčem jiném, dělat něco jiného. Pro dítě je obtížné osvobodit svou mysl, pokud je přivítáno otázkami o jeho práci a výkonech ve škole. Dobrým pravidlem je zavést „rituál domácích úkolů“, vždy ve stejnou hodinu a na stejném místě, s podporujícími soustředění (klidné místo, rozptýlené světlo, přestávka s nějakou sladkostí...). Jak dlouho má trvat? Žádné neexistuje pravidlo, protože množství úkolů je dost proměnlivé. Ideální doba práce pro dítě mezi 8 a 12 lety je půl hodiny; dítě se po delší dobu není schopno soustředit.

Sledovat je, nebo ne? Do 10 let ano, protože dospělý může být zárukou pořádku. Dítě potřebuje čas k tomu, aby se cítilo bezpečně a samostatně. Potřebuje také, aby jeho práce byla kontrolována dospělým - může to být i student, starší sourozenec nebo soused... Je důležité, aby to byla osoba, které dítě důvěřuje, která je schopná ho povzbudit a ocenit jeho pokroky. Tento druh tutora mu dává jistotu a učí je důvěře v sebe sama.

Do jaké míry pomáhat? Hlavním úkolem rodičů je pomoci dětem se zorganizovat, uspořádat. Uspořádanému dítěti obvykle ve škole daří. Dívejte se spolu s ním na seznam činností, která má vypracovat, určete společně čas, ve kterém to zvládne, a pracovní metodu. Potom se věnujete něčemu jinému. Večer však práci dítěte zkontrolujte. Buďte ochotni poradit, zkontrolovat obsah, upozornit na chyby, napovědět tématy, obstarat informační zdroje, navrhnout organizační schémata, pomoci začít pracovat a odblokovat eventuální důvody, proč se práce nedaří.

Správný způsob je doprovázet **dítě k samostatnosti**. Jasně řešte problémy místo něho, ale uče ho klást si správné otázky, aby pokročilo v přemýšlení a našlo řešení samo. Jestliže jsou domácí úkoly příliš obtížné nebo vyvolávají přílišné napětí a chronické obavy, jděte si promluvit s učitelem. Vždyť je to vaše dítě, které prožívá stres, a je to vaše rodina, která se díky nevhodným domácím úkolům může dostat do obtíží.

Bruno Ferre.
Salesiánský magazín 1/2006

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Nahlédnutí do dějin Polska

Polští králové do roku 1715

Prvním polským králem se stal piastovský panovník Měšek I., který panoval od roku 963 do roku 992 a který v Polsku zavedl křesťanství jako státní náboženství. Piastovci vládli v Polsku do roku 1300, kdy se polským králem stal český král Václav II. V letech 1305 - 1306 byl polským králem český král Václav III. Po zavraždění Václava III. se na uvolněný polský trůn opět vrátili piastovci. V roce 1386 se stal polským králem Vladislav II. Jagellonský. Po něm nastoupil na trůn Vladislav III., Kazimír IV., Jan I. Albrecht, Alexander I., Zikmund I., zvaný Starý, dále Zikmund II. August, Za vlády Zikmunda II. Augusta v roce 1563 vytvořilo Polsko polsko-litevský stát tzv. Lublinskou unií. Panovali jagellonské dynastie v Polsku skončilo smrtí Zikmunda II. v roce 1572.

V roce 1573 na polský trůn vstoupil Jindřich z Valois, po něm to byl Štěpán Bathory, pak Zikmund III. Vasa, Vladislav IV. Vasa, dále Jan II. Kazimír Vasa a Michal Korybut Wisniowiecki. V roce 1674 byl panovníkem Polska Jan III. Sobieski. V době panování Jana II. Kazimíra Vasa roku 1655 do Polska vtrhli Švédové. Ve smlouvě z roku 1660 se pak Polsko vzdalo značné části svého území. Roku 1667 postoupilo Polsko východní Ukrajinu Rusku. Jan III. Sobieski vyhnal z jižního Polska Turky, ale po jeho smrti v roce 1696 do vývoje v zemi zasahovaly Rusko, Prusko a Rakousko. Roku 1697 ruský car Petr I. prosadil jako polského krále saského kurfiřta Fridricha Augusta I., který přijal jméno August II. Silný. Na polském trůnu Augusta II. Saského pak vystřídal Stanislav Leszcynski do roku 1709. August II. Saský pak vládl v Polsku od roku 1709 do roku 1733. V letech 1772, 1793 a 1795 bylo Polsko postupně rozděleno mezi své tři mocné sousedy -

Rusko, Prusko a Rakousko. V té době byl panovníkem Polska Stanislav August Poniatowski (1764 - 1795). Od roku 1762 do roku 1796 v Rusku vládla carevna Kateřina II. Veliká z rodu Anhalt - Zerbst. Od roku 1740 do roku 1786 byl pruským králem Fridrich II. Veliký. Od roku 1740 do roku 1780 Rakousku vládla císařovna Marie Terezie, v letech 1780 - 1790 Josef II., 1790 - 1792 pak Leopold II. a 1792 - 1806 František II. Ale vraťme se k dějinám Polska.

Trojí dělení Polska v 18. století

V roce 1772 bylo Polsko ve stavu úplného rozkladu. Pro svou ústavu bylo neschopné jakékoliv všenárodní aktivity, a tím bylo odsouzeno k tomu, aby se stalo snadnou kořistí svých sousedů.

Hned po smrti polského krále Augusta III. v roce 1763 vstoupila do popředí zájmu Kateřiny II., ruské carevny, polská otázka. Kateřina se živě a činně účastnila vedení zahraniční politiky Ruska. Žádný důležitý problém v této oblasti neunikl její pozornosti, žádné odpovědné rozhodnutí nebylo učiněno bez jejího přímého souhlasu. „Chci vládnout sama, nechť o tom Evropa zví!“ říkala svým ministrům a diplomatům. Kateřina měla vynikající dar přetvářky, která v 18. století, jakož často i později, byla považována za základní vlastnost diplomatů. „Velmi se mýlí ti“ - říkala sama o sobě - „kteří budou posuzovat věci podle osobního chování.“ S velkou obratností využívala také Kateřina II. osvícenské frazeologie, již dovedně hájila své ctižádostivé záměry. Porušující práva Polska jako nezávislého státu a připravující jeho rozdělení, Kateřina maskovala svou činnost jako „obranu svobody polského národa.“ Rusko pak spolu s Pruskem nechtělo připustit žádné změny v polské ústavě, která ochro-

movala aktivitu Poláků. Spolek s Pruskem dovoloval Rusku, aby mohlo působit na polské záležitosti. **K prvnímu dělení Polska došlo v roce 1772.**

Při druhém dělení Polska v roce 1793 stísněné postavení Rakouska poskytlo Rusku a Prusku možnost vyloučit Rakousko z účasti na druhém dělení Polska. Za tím účelem byla mezi nimi již v lednu 1793 uzavřena smlouva o dělení, již byli Rakušané postaveni před hoto-ovou věc. Pruský král Bedřich Vilém II. slíbil rakouskému císaři Františkovi II., že mu pomůže získat zpět Nizozemsko a vyměnit je za Bavorsko. Rakouský císař se s tím musel spokojit.

Při druhém dělení Polska připadla Rusku část ukrajinského a litevského území, vévodství kyjevské, volyňské a část vilenského, a Prusko získalo Gdaňsk, Toruň a Poznaň.

K třetímu dělení Polska došlo roku 1795. Vraťme se však zpět, do roku 1794, kdy na jaře začalo povstání Poláků za vedení Kosciuszka. Ruská armáda vedená Suvorovem pak vstoupila do Polska a útokem dobyla Varšavu. Pruský král se tehdy obával, aby se ruská carevna nezmocnila sama posledních zbytků Polska, proto poslal své vojsko k Varšavě a do Krakova, zatím co Rakušané obsadili Lublin. Aby se vyhnula válce s Pruskem, Kateřina byla nucena přistoupit na definitivní rozdělení Polska a vzdát se snu o tom, že jediným pánem Polska se stane Rusko. Mezi Rakouskem a Pruskem začal diplomatický zápas o Krakov, důležitou strategickou pozici, na níž si činily nárok obě strany. Tento zápas přišel poměr mezi oběma státy a urychlil vystoupení Pruska z koalice. Ruská carevna se obávala obsazení Krakova Pruskem a jeho přílišného zesílení, proto se sblížila s Rakouskem, jelikož Rusko potřebovalo spojení proti Turecku a Francii. Když Prusko odmítlo ponechat Krakov Rakušanům, Ka-

teřina pak bez vědomí Pruska uzavřela s Rakouskem tajnou smlouvu o definitivním rozdělení Polska.

Při třetím dělení Polska roku 1795 dostalo Rusko Litvu, Kuronsko a oblasti až k Němenu a Bugu. Prusku připadla Varšava a Rakousku Lublin a Krakov s příslušnými oblastmi.

Velkovévodství varšavské a Království polské

Po Tylžských smlouvách z roku 1807 vytvořil Napoleon I. Velkovévodství varšavské, loutkový stát pod francouzským patronátem, který se po porážce Napoleona v bitvě u Lipska roku 1814 zhroutil. Vídeňský kongres pak roku 1815 přiřkl většinu jeho území Království polskému, které bylo spojeno personální unií s Ruskem.

Národní povstání v Polsku v 19. století

Polské listopadové povstání z roku 1830 bylo zaměřeno proti carské nadvládě. Útlak carismu začal ihned po připojení Polského království k Ruské říši v roce 1815. Tento útlak vyvolal silné opoziční hnutí. Centra tohoto opozičního hnutí byla dvě: Vlastenecká společnost ve Varšavě a Univerzita ve Vilně. Gesto ruského cara Mikuláše I., který se v květnu 1829 nechal korunovat polským králem a přísahal věrnost poměrně liberální ústavě z roku 1815, nenašlo patriční ohlas. Polské vojenské jednotky podlehl silné početní převaze a utrpěly porážky. Bitva 26. května 1831 u Ostrolžky definitivně rozhodla o osudu povstání. Dne 8. září 1831 vstoupila carská armáda do Varšavy. Následovaly popravy, masové deportace Poláků na Sibiř, uzavření univerzit ve Varšavě a Vilně. Tisíce Poláků, mezi nimi také A. Mickiewicz a F. Gopin byly donuceny k emigraci. Ústava z roku 1815 byla zrušena a carská nadvláda ještě utužena.

V roce 1846 došlo k povstání ve svobodném městě Krakově.

V roce 1861 mohutnou vlnu vlasteneckých demonstrací proti carismu se Rusko snažilo uklidnit některými ústupky, např. znovuootevřením Univerzity ve Varšavě, obnovením státní rady, jme-

nováním Wielopolského do čela civilní správy, atd. Když tyto ústupky nepomohly, carismus přikročil k represím, manifestace byly krvavě rozháněny. **V Polsku Ústřední národní výbor vyzval občany k povstání dne 21. ledna 1863.** Celkem v 15 městech obyvatelstvo zaútočilo na ruské posádky. Vznikla prozatímní národní vláda, byly vydány dekrety o nezávislosti Polska a všeobecné občanské rovnosti. Národní vláda proklamovala okamžité osvobození rolníků a slíbila jim bezplatný přiděl půdy. Avšak rolnictvo naslouchalo slibům, ale zůstalo pasivní, a tím hned od počátku odsoudilo povstání k porážce. Na rozdíl od povstání z roku 1830 neexistovala již samostatná polská armáda. Boj v roce 1863 vedlo jen špatně vyzbrojené městské obyvatelstvo, a to v polopartyzánských oddílech, které proti 80 000 ruských vojáků neměly naději na úspěch. Dne 17. října 1863 funkci diktátora převzal Romuald Traugutt, který se snažil zachránit situaci všeobecnou mobilizací. Bylo však již pozdě. Na jaře 1864 organizovaný odpor Poláků ustal. Traugutt a jeho spolupracovníci byli zajati a 17. srpna 1864 ve Varšavské citadele oběšeni.

Nezávislost Polska

V roce 1918 - po vítězství Dohody v první světové válce - Polsko opět získalo nezávislost. Polským prezidentem se stal maršál Piłsudski. Podle pařížských mírových smluv z roku 1919 získalo Polsko přístup k Baltskému moři „Polským koridorem“, který byl po obou stranách obklopen, německým územím. Existence tohoto koridoru přispěla pak k napjatému vztahu s nacistickým Německem. **Když bylo Polsko v září 1939 přepadeno Německem, vypukla druhá světová válka.**

Jednání o Polsko - Československé konfederaci

Tak jako mnoho jiných se v londýnském exilu sešla také polská a československá emigrace. Dne 11. listopadu 1940 představitelé obou vlád, polské exilové za vedení generála Władysława Sikorského a provizorní československé za předsednictví Edvarda Beneše, spo-

lečně oznámili, že hodlají uzavřít smlouvu politickou a hospodářskou asociací a otevřít ji i ostatním zemím této evropského kontinentu. Není pochyb, že Sikorski byl politik evropského rozhledu. Sikorski v roce 1939 emigroval z Polska do Francie, kde utvářel četné polské jednotky, až se stal předsedou exilové vlády, která byla ihned uznána Spojenci. Po německém odkrytí masových hrobů polských vojáků v Katyni požádal Sikorski o ustavení mezinárodní vyšetřovací komise. Šlo mu o to, kdo střelil a to tak popuzoval Stalina, že přerušil s londýnskou vládou všechny diplomatické kontakty. Krátce nato Sikorski při letecké nehodě u Gibraltaru zahynul.

Sikorski zřejmě vstřebal složitost situace moderních polských dějin. Vždyť polské národní hnutí mělo v evropské nejdelší historii, největší odhodlanost a také dlouho nejmenší úspěch. V prázdném a neexistujícím Polsku existoval plno nacionalismu, vedle polského, litovského, ukrajinského, rumunského, také litevský, běloruský, ukrajinský a sionistický a všechny byly navzájem nesmiřitelné. **Dvacet let samostatného Polska (1918 - 1938) bylo opět oceněno jeho likvidací (tzv. čtvrté dělení Polska ze strany spojených sousedů, hitlerovského Německa a stalinského Ruska).**

Sikorski původně uvažoval o federaci česko-slovensko-polské, ale neuspěl. Sikorského politice federalismu ve střední Evropě se E. Beneš stavěl skepticky. Souhlasil s československou účastí, nezamlouvala se mu však federace, ochoten přistoupit pouze na konfederaci. Dne 23. ledna 1942 pak prošla britským tiskem informace, že exilové vlády Československa a Polska podepsaly společnou dohodu o vytvoření poválečné konfederace na území obou států.

V roce 1942 byla vytvořena Aliance Krajowa a v roce 1943 byla vytvořena Krajowa rada narodowa a místní národní rady. Dne 21. 7. 1944 byl v Lublině ustanoven Polský výbor národního osvobození. Ve dnech 1. 8. až 2. 10. 1944 proběhlo varšavské povstání. Dne 17. ledna 1945 byla osvobozena Varšava. **V červnu 1945 byla vytvořena vláda národní jednoty, v čele s prezidentem B. Lechm. Referendum z června 1946.**

stanovilo hranice Polska: na východě to byla Gurzonova linie, na západě Odra – Nisa.

Opusťme teď historii Polska a svoji pozornost zaměřme na turistické zajímavosti Polska.

Turistické zajímavosti Polska

Rozloha Polska je 312 680 km², má 40 milionů obyvatel. Hlavním a největším městem je Varšava s 1 700 000 obyvatel. Úředním jazykem je polština.

Turisté v Polsku s oblibou navštěvují pobřeží Baltského moře, jezerní plošiny Mazurskou a Pomořanskou, horské oblasti na jihu Polska s hlavními středisky Krkonoš (Karpacz, Jelenia Góra) a Vysokých Tater (Zakopané.) Ve velké oblíbenosti pro krátkodobou rekreaci obyvatel průmyslové oblasti Horního Slezska je přilehlá oblast Beskyd. V mezinárodním měřítku je Polsko vyhlášené svými revíry lovné zvěře, nejčinnější jsou na jihovýchodě.

Mezinárodní letoviště Sopoty leží v oblasti Gdaňské zátoky a je známé mezinárodním festivalem populární hudby. Na pobřeží Baltu zájem turistů přitahují architektonické památky Gdaňska (proslulý chrám ve stylu cihlové gotiky) chrám v Oliwi s nejstaršími varhanami v Evropě a Malbork (ojedinělý komplex hradních staveb ve stylu cihlové gotiky s impozantními interiéry, mezi nimiž vyniká tzv. velmistřův sál a kapitulní síň.)

Oblast Mazurských a Pomořanských jezer v malebné lesnaté krajině poskytuje široké možnosti pro pobytovou rekreaci, rybolov a vodní sporty.

Hlavní a největší město Polska Varšava je průmyslovým a kulturním centrem Polska. Varšava leží na řece Visle, která rozděluje město na levo a pravopobřežní část. Na obnovu architektonických památek zničených za války věnovalo Polsko značné prostředky. Platí to především o Varšavě, kde bylo obnoveno a zrekonstruováno v původní podobě Staré Město a královský zámek, jehož interiéry jsou považovány za nejkrásnější v Evropě.

Druhé největší město Polska je Lodž s 900 000 obyvateli. Tvoří jedno z největších center textilního průmyslu ve světě.

Původním hlavním městem byl Krakov, který má 800 000 obyvatel. Krakov leží na horní Visle. Město má řadu velice cenných památek, především je to komplex královského zámku Wawel s cennými sbírkami a interiéry. V mariánském chrámu ve stylu cihlové gotiky je oltář Veita Stosse - největší řezbářská gotická práce v Evropě. Zajímavá je také budova Jagellonské univerzity a proslulá je také Sukienica - tržní a radniční budova.

V Poznani návštěvníci především obdivují v centru města renesanční radnici, ve Vratislavi gotickou radnici a katedrálu a v Toruni gotickou radnici a měšťanské domy, hradby i hrad řádu německých rytířů.

Nejznámějším poutním místem v Polsku je Čenstochová.

Hrůzy druhé světové války a nacismu připomínají v Polsku bývalé koncentrační tábory, především Majdanek u Lublinu a Osvětim s mezinárodním památníkem.

Atraktivním turistickým cílem je v současné době stala na severovýchodě Polska „Vlčí hráz“, Wilczy Szaniec, Hitlerovo doupě, vybudované u Mazurských jezer v rámci „Plánu Barbarossa.“

Nedaleko města Gierłoż, uprostřed krásných hlubokých lesů, se nedaleko parkoviště objeví naprosto neuvěřitelné monolity. Jsou to mohutné železobetonové stavby, které mohl vyprojektovat jen skutečně geniální šílenec. Stěny a stropy, dnes už porostlé mechem, byly silné kolem dvou metrů. Značené cesty návštěvníky provedou celým areálem až k malé expozici, kde průvodce vypráví o všech detailech a účelu jednotlivých staveb. Dozvíte se, že „Vlčí hráz“ stojí na rozloze 250 hektarů a obklopuje ji les o ploše 800 hektarů. Původně byla „Vlčí hráz“ chráněna vysokým plotem z ostnatého drátu a pruhem minových polí.

Přes naprosto absurdní bezpečnostní opatření a kontrol Hitlerova doupěte se plukovník Clausi, hraběti von Stauffenbergovi, podařilo propašovat v Kwateru do sálu, kde probíhala porada za účasti nejvyšších představitelů říše a samotného Hitlera, časovanou bombu. Ta sice vybuchla, ale náhoda si nepěkně zahrála - sál byl poničen, byli mrtví i zranění, ale Hitler přežil jen s oděrkami



Mapa Polska

a psychickým otřesem. Hrabě von Stauffenberg byl popraven. Příběh hraběte Clause von Stauffenberga v roce 2008 natočili američtí filmaři. Hlavní roli ztvárnil Tom Cruise. V tomto roce má být film uveden do kin. Natáčení se uskutečnilo v areálu Vlčí hráze v Polsku.

Po druhé světové válce při likvidaci minových polí u Vlčí hráze zahynulo na padesát polských pyrotechniků - i oni zde mají svůj důstojný pomník.

Jako němi svědkové šílených ambicí dodnes stojí v Polsku tři betonová „města“: Hitlerova „Wilczy Szaniec“ - Vlčí hráz, Himmlerův „Hochwald“ - Vysoký les a Lammersovo „betonové doupě“. Pevnosti na severovýchodě Polska se v dnešní době staly atraktivním turistickým cílem.

*Alena Kulheimová
Česká republika*



Polský státní znak tvoří bílý orl ve zlaté koruně na červeném pozadí. Podle pověsti se tři bratři, Lech, Čech a Rus, prodírali hlubokými lesy a hledali místo, kde by se mohli usadit. Náhle se před nimi objevil pahorek, na němž na osamoceném dubu uviděli orlí hnízdo. Když při západu slunce orl rozprostřel svá křídla na pozadí červeného nebe, Lech v úžasu prohlásil: „Toho bílého orla přijímám za znak svého lidu, kolem dubu postavím své hradíště a podle orliho hnízda ho nazvu Hnězdno.“ (Hnězdno - Gniezno - je považováno za historicky první hlavní město Polska). I historici potvrzují, že orl je symbolem spjatým s polskou státností téměř od jejich prapočátků. Objevuje se už na mincích z počátku 11. století a oficiálně byl jako symbol celého státu poprvé použit v roce 1295.

Moral basis of the financial crisis

On December 18, 2008 Pope Benedict XVI told 11 new ambassadors to the Vatican that economic development and financial policies must be based on firm ethical grounds. This was not a throw-away statement: the pope has long understood that at the root of contemporary political, economic and social problems is a cultural collapse. Western civilization, to be exact, has abandoned its Christian heritage; it has thus lost its moral bearings.

The financial crisis that has enveloped the U.S., and much of the developed world, is an expression of the rot found in Western civilization. To wit: a preoccupation with the rights and appetites of individuals. Quite frankly, our monistic fixation on satisfying every individual want - sexual as well as materialistic - has been achieved at the expense of civility and community. It is a recipe for disaster.

Greed is a sin. It is not just a problem. Though it has always been a property of mankind, there are times in the course of human history when it is culturally celebrated. We live in such a time. When well-educated men and women go to work every day with the single goal of borrowing more money to make more money - and are lavishly rewarded for doing so - there is something seriously wrong on Main Street, and not just on Wall Street.

We should not be surprised that a lack of ethics abounds in American society. All ethical commitments are expressions of the interests and well being of others. Our society is so self-absorbed that it undercuts the ability to sustain a truly moral order. And when ethics are weighed, they are typically of the situational variety. In other words, the idea that there are absolutes, some principles which apply to all human conduct, is considered taboo. We can thank the much heralded Sixties for this mess.

It was in the 1960s when radical individualism triumphed in our culture. From drug use to sexual experimentation, from the nihilism found in music, art, the theater, movies and television, our culture has been on a binge for decades. To think that this promotion of greed wouldn't affect ethical standards on the job is as astonishing a thought as it is revealing of our hubris. We just don't get it.

Why are we surprised that legions of financiers put their own interests above the interests of their clients? Why are we surprised that we were lied to by some of the "best and brightest"? Why are we surprised when unscrupulous lenders extend irresponsible loans to equally culpable borrowers? Why are we surprised when unethical banks offer endless credit card deals to equally unethical individuals, all of whom

think they can roll over their debt until they die?

Well, folks, the gig is up. We will be paying for this indulgence for decades. Those who look to Washington to fix the debacle are living in fantasy land. If people appointed to high office don't pay their own taxes, how careful can we expect them to be with our money? If others constantly consort with single-minded lobbyists, how can we expect them to look out for our interests?

When almost half of a so-called stimulus package is slated to go to federal, state and municipal workers, and much of the rest goes to wasteful pork spending, it is impossible to expect a real economic recovery to take place. When CEOs who have done nothing for the welfare of the taxpayers still demand a bonus, and when they think they are entitled to paid business/vacations in Las Vegas, it is another sign that we've learned nothing.

There is so much blame to go around that it makes no sense to finger just one segment of our society. That's what happens when cultural toxins are embedded in our institutions: no one escapes their effect. Even those among us who have acted with discretion and restraint must pay the price of our moral recklessness that millions of others have exercised. The system is so sick and so out of control that it will take a religious revival of the most serious kind to turn things around. And there's the rub: our mania for rejecting any kind of "Thou Shalt Not" ethic stands in the way of reform.

It's too bad the whole country isn't observing Lent. Can you imagine what the reaction would be if it was suggested that everyone practice self-denial for six weeks? That would be an uproar! And that's because we are so used to a culture which prizes self-gratification that the very idea of sacrifice is regarded as absurd, if not obscene. We want it all, and we want it now. In other words, we have become a society of brats.

The American tendency to think that there is a quick fix, and our collective superstition that education can solve every problem, also stands in the way of reform. It's time we took a good look at ourselves and our society and began to understand that constraint and discipline are not the enemies of happiness and progress. Indeed, they are its foundation. In other words, when we clean up Main Street, the clean up on Wall Street will follow.

*William A. Donohue, President of the Catholic League
For religious and civil rights*

*(A shorter version of this article was published in the
Bulletin, a Philadelphia newspaper)*

The Golden Metropolis in the heart of Europe

The Old Town Hall

Prague's Old Town Square (Staroměstské náměstí) contains so many beguiling features that it requires another vicarious visit and a closer scrutiny by our readers.

The Old Town Hall (Staroměstská radnice) is an important medieval monument consisting of an agglomeration of several heavily restored historic residences... The building has experienced numerous restorations and some dubious renovations due to ravages of time and wanton barrage of hostile military forces which considered the structure an easy target. The original landmark tower was built in 1364 and the chapel with an east facing oriel window was added in the late 15th century and later reconstructed only to be destroyed by the tank bombardment of the retreating Nazi troops in May of 1945. Only a fragment of its late Gothic façade survives.

Undoubtedly the most popular tourist attraction is the horologe (orloj), the world renowned astronomical and astrological clock dating back to 1410. The original clock mechanism was created by the royal clockmaker Mikuláš of Kadaň and the university astronomer Jan Šindel. In 1490 this extraordinary mechanism had to be repaired by the university astronomer, Master Hanuš of Rose. According to an apocryphal story, Master Hanuš was consequently blinded by vicious thugs hired by the town councilmen to prevent him from helping other towns to build similar clocks. Hanuš allegedly revenged himself by secretly destroying the complex machinery that nobody was able to repair for the next 80 years. After this lengthy interval the Prague Horologe was brought back into operation. It shows ancient Czech, Central European and the so-called Babylonian time, the position of the moon and the distance of the earth from the sun. A peculiar feature shows the earth positioned in the center of the implied universe with the sun

revolving around it. The golden circles represent the equator and both tropics. The Old Town Horologe obtained its contemporary look by repairs done during the sixties of the 19th century. The added Calendarium portrays 12 signs of the chores of Czech rural dwellers. These latter picturesque features were painted in 1865 by Josef Mánes, the foremost Czech artist of the 19th century.

Another marvelous facet of this imaginative contraption includes a moving procession of the 12 Apostles visible through the two upper windows whose shutters open at the top of each daytime hour. The figures of the Apostles and Disciples were newly carved by Vojtěch Sucharda in 1947. They portray the saints holding various instruments of torture which resulted in their martyrdom or identify them by their distinctive attributes. St. Peter is shown with a key (symbolizing the "keys of the Kingdom"). St. Matthew holds an executioner's axe, St. James the Greater holds a cross, St. Paul holds a sword, St. Simon holds a saw, St. Bartholomew holds a skinning knife, St. Andrew holds an X shaped cross, St. Philip holds a mallet, St. Thomas holds a spear, St. John holds a chalice from which an emerging snake warns him about the poisonous content of the vessel. The last of 12 figures is St. Matthew the Evangelist, holding a parchment and a stone in his hands. The parade ends with a rooster crowing and flapping his wings.

The framing columns of the Horologe carry the standing allegorical figures symbolizing Vanity, Greed, Earthly Delights, Philosophy, Astronomy and Rhetoric. A skeleton turns over the hourglass denoting the passage of time and tolls the bell announcing the death of all mortal beings. At the bottom of the calendarium stands the statue of Archangel Michael with shield and flaming sword reminding everybody of the Final Judgment.

The earlier mentioned chapel of the Old Town Hall was consecrated in 1381.

Its oriel window is one of the most beautiful works of Gothic architecture in any municipal building. The south and east façades of the chapel contain colorful and distinctive coats-of-arms accumulated during the course of several centuries. These escutcheons and heraldic shields represent various imperial, royal and ecclesiastic powers as well as individual members of patrician families and craftsmen's guilds.

The main façade of the Old Town Hall reveals the history of continuous structural expansion in the westerly direction. The original "Volfín from Kamen" house provided the basis for the future additions to the Old Town Hall. The adjacent houses include a house of furrier Mikš, the "House of the Cock" and finally "The House of One Minute" decorated in a mannerist sgraffito style featuring mythological and biblical themes. Gothic arcades and portals lead into the inner chambers used primarily for ceremonial events such as weddings and formal receptions. The ground floor hall with mosaics designed by Mikuláš Aleš is open to the public along with the Mayoral Assembly Hall. The Late Gothic Council Chamber is located in the second floor next to the large meeting room which contains Václav Brožík's paintings of master John Huss before the Council of Constance and the Election of the Hussite King George of Poděbrady.

There are many other marvelous aspects of the Old Town Hall which ought to be seen rather than merely described. We therefore encourage our readers to seek ways to see these treasured historic sites in person during their next visit of Prague.

Tony Jandáček

*Photo on back page:
The Old Town Hall in Prague*

